

Ptačí chřipka

Vratislav Hlubuček

Věnováno mým rodičům

Když se Petr toho rána usadil do křesla ve své kanceláři nejdříve na obrazovce přehlédl zprávy Světové zdravotnické organizace (WHO) o pokračování šíření ptačí chřipky. Od té doby co se objevily první přenosy z člověka na člověka, tak se šíření dle očekávání akcelerovalo. Hesla „avian flu“ a „bird flu“ byla v těchto dnech nejfrekventovanější ve všech internetových vyhledávačích. Řada ohnisek byla rozeseta především v Asii, ale ani Evropa a Amerika nezůstaly ušetřeny. Snad jen Afrika stála trochu stranou, jako by ji příroda chtěla vynahradit to, že ji tak štědře obdařila nákazou AIDS. To rychlé šíření je jedna z daní za globalizaci, pomyslel si. Ve středověku by to trvalo měsíce možná roky, ale zase by neměli šanci si s tím poradit. A poradíme si s tím vůbec my? Nebo nás to převálcuje? Věděl, že v laboratořích Verbena Genetics se už skoro rok intenzivně pracuje na rozkódování toho zákeřného původce, ptačího viru H5N1 jako předpokladu k vývoji ochranné vakcíny. Té by bylo už zatraceně třeba. Statistika WHO totiž hlásala, že počet obětí právě překročil jeden milion lidí. To je slušné velkoměsto, zamyslel se Petr a představil si opuštěné ulice třeba historické Prahy. Rychle tuto myšlenku zapudil. Věděl, že nemá smysl podléhat citům a představovat si individuální osudy obětí. To by ho jen odvádělo od jeho práce. Nejvíce bude prospěšný, když co nejrychleji pomůže rozlousknout genetický kód viru. Poslední týdny pracoval obzvláště hekticky a pociťoval už lehkou chronickou únavu. Cítil, že by potřeboval nějakou vzpruhu. Rozptýlení nebo aspoň zahlédnout světlo v tunelu těch nekonečných sekvencí ribonukleových kyselin. Skoro automaticky začal prohlížet výsledky včerejšího sekvencování dalšího úseku RNA viru. Inteligentní software barevně odlišoval aktivní sekvence nukleotidů, které kódují tvorbu bílkovin od hluchých vkládaných sekvencí, tzv. *intronů*, o jejichž účelu a původu nemají genetici dodnes úplně jasno. Proč příroda tak plýtvá a životodárnou, v tomto případě vlastně smrtící, informaci obaluje na první pohled stejně vypadajícím inertním kódem? Jeho oči sledovaly spíše zelenou barvu aktivních sekvencí a víc pasivně klouzaly po černých neúčinných sekvencích intronů. Náhle ho v nich zaujala podivná sekvence. Ostatně nebyl sám, koho zaujala. I automatický vyhodnocovací software ji červeně podtrhl. To přece není možné! Dvě pravidelně se opakující sekvence dvou nukleotidů adenosinu a guaninu o délce 250. To přece nemůže nastat. Ihned pomyslel na chybu analytického přístroje a automaticky se podíval na druhý nezávislý kontrolní vzorek, který byl analyzován vždy na jiném přístroji. Nemohl věřit svým očím. Sekvence tam byly stejné. To ho náležitě probralo a začal horečně uvažovat. Pravděpodobnost výskytu tak dlouhé sekvence jen dvou pravidelně se střídajících nukleotidů je mnohem menší, než vyhrát hlavní cenu v loterii a tady se vyskytla dokonce dvakrát těsně blízko sebe. Proč? Je snad toto místo, které nějak zprostředkovává zvláštní virulentní vlastnosti tohoto viru? A co znamená ten relativně krátký kód mezi těmito pravidelnými sekvencemi? A proč je délka pravidelných sekvencí zrovna 250? Spousty otázek a žádné odpovědi.

V jídelně Verbena Genetics bylo v tuto dobu útulno. Většina lidí už zhltnula lehký oběd a vrátila se ke své práci. Mary právě dopíjela šálek kávy a dávala pozor, aby nesetřela ze svých rtů více rtěnky, než bylo nezbytně nutné. Její plné rty přitahovaly pohledy mužů, které pak obvykle končily na jejích dobře tvarovaných nohách. Ostatně ve svých sedmadvaceti byla kočka k nakousnutí, jak ji o tom přesvědčovaly lichotky ctitelů. Koneckonců byla tomu ochotna sama uvěřit, když vždy před odchodem z domova před zrcadlem kontrolovala svou vizáž. Také Petr Valis patřil mezi její občasná ctitele. Byl to nadějný mladý doktor, vedoucí oddělení, ale popravdě mnohem víc ji přitahovaly jeho dlouhé do culíku stažené vlasy a nenapodobitelný úsměv. Směsice mužství a naivního chlapectví, která tak dovede rozpálit mysl ženy. Dnes ji pozval na kávu a desert ale nezdálo se, že by ho její půvaby nějak dojímaly. Byl roztěkaný a nervózně stále žmoulal ty své plastické desky. Mary se na něj usmála a povzbudila ho „Copak, i muži mají své dny“? „Ani se neptej, dneska nevím, či

jsem“. „To víš, přemíra alkoholu a žádoucí ženy, to už odrovnalo nejednoho nadějného vědce“, snažila se udržet lehčí tón konverzace. „Jsi úplně vedle. Jediné pivo jsem měl předevcírem a jak vypadá žena pod šaty, to už jsem pomalu zapomněl“. „A nestálo by za to si to připomenout?“, zaškádlila ho. „Hele já jsem nezapomněl na náš poslední mejdan ani na tvé půvaby, ale dneska v tobě nehledám svůdnou ženu, ale matematicku, kryptoanalytičku“. „No nazdar“, řekla napůl ironicky a napůl zklamaně Mary. „Tak ven s tím, co může být u muže silnější, než sex“? „Víš, dnes ráno jsem v genomu ptačího viru H5N1 našel něco naprosto neuvěřitelného. Podívej“. Rozestřel před ní výpis genomu a vzrušeně jí ukazoval to zajímavé místo. „Fíha a máš to ověřené“, zeptala se Mary a profesionální zájem pomalu překryl její lehkou koketérii. „Jasně, nezávislé vzorky a to dvakrát“. „No počkej, v ruletě taky už padla červená třináctkrát za sebou“, nechtěla se vzdát Mary. „To ano, ale ne dvěstěpadesátkrát a to dvakrát těsně za sebou. To přeci není možné“. „To je průšvih“, hlesla Mary. „Taky si myslíš to co já“, opatrně se zeptal Petr? Mary potvrdila jeho obavy „Není pochyb o tom, že tato sekvence byla do viru vložena uměle“. „A pak taky s nějakým záměrem“, dodal Petr, „jakým“? „Někdo si chtěl virus pojistit, orazítkovat“. „Prosím tě, který šílenec by se hlásil k tomu, že vyvinul smrtící virus?“, zapochybovala Mary, „v tu ránu by po něm šly výzvědné služby celého světa“. Petr se zamyslel „A co když nám tou značkou chtěl někdo něco sdělit“? „Sdělit? Prosím tě kdo a co“? „To kdybychom věděli“, pronesl smutně Petr a pak dodal „Uděláš něco pro mě? Podívej se prosím tě na znaky v okolí této značky, zejména na kódy nukleotidů v mezeře mezi oběma dlouhými sekvencemi. Tam by něco mohlo být. Už jsem ti to poslal po síti“. Mary přikývla a její tvář se lehce zachmuřila. Ztratila ten původní veselý nádech, ale zato lépe ladila s Petrovou.

V přednáškovém sále palermské university se sešlo několik desítek posluchačů a netrpělivý šum, který zde vládl, přerušila černoooká brunetka v priléhavých černých šatech „Dámy a pánové, dovolte, abych vám představila dr. Paula Holzferna“. Zraky všech se obrátili na podsaditého čtyřicátníka, který vyšel na podium. Prořídle hnědé vlasy kontrastovaly s jeho až pichlavými uhrančivými černými očima, které navzdory jménu napovídaly spíše na jižanský původ. Jeho tmavý oblek prozrazoval, že jeho majitel se obléká ve vybraných salonech. Sál ztichl, což jenom potvrdovalo skutečnost, že dr. Holzfern si uměl získávat autoritu. „Když jsem se včera vracel na vaši krásnou Sicílii a viděl ty blankytné zátoky, pláže, hory a popíjel chladivý drink ve stínu palem v jejichž korunách se proháněl svěží vánek znovu jsem si uvědomil na jak krásné planetě žijeme. A pak jsem na předměstí Santa Teresy spatřil tu chemickou továrnu a metalurgický závod. Jaký kontrast! Na jedné straně téměř ráj a na druhé vředy na povrchu naší jedinečné planety. S pokračující hegemonií lidského druhu dochází nezadržitelně k poklesu biodiverzity přírody. Víte, že každý den vyhyne 50 až 100 rostlinných a živočišných druhů. Podle některých autorů je to až 50-100 tisíc druhů ročně. Dle střízlivých odhadů každý rok vyhyne až 50 tisíc druhů živočichů v důsledku mýcení deštného pralesa. Tropicke deštné pralesy jsou především klimatickým regulátorem a zdrojem kyslíku, kdy absorbují oxid uhličitý, který je důsledkem lidské činnosti. V loňském roce bylo vykáceno 5,5 miliónu hektarů deštného pralesa. Víte, kdy bude při současném tempu likvidace vykácen poslední strom v deštném pralesu? Už za pouhých 80 let! Před 30 lety byla celková plocha deštných pralesů více než 16 miliónů kilometrů čtverečných. Dnes je tato plocha poloviční. Pokud bude tento trend pokračovat, během 20 až 50 let vymizí navždy čtvrtina všech živočišných druhů. Ale na každém rostlinném druhu nebo poddruhu je životně závislých 20 až 30 živočichů. Řada druhů ryb a mořských živočichů, kteří byli dříve hojně loveni se stali vzácnými nebo již zcela vymizeli. Varování ekologů, biologů a genetiků ale nejsou vyslyšena“. Doktor Holzfern udělal dramatickou pauzu. „A za tohle vše může jediný živočišný druh – nepoučitelny Homo sapiens“. Přednáška pokračovala ještě asi tři čtvrtě

hodiny a dr. Holzfern v ní vyjádřil nutnost návratu k přírodním principům a rovnováze s přírodou. Podle jeho přesvědčení se nepolepšitelný lidský druh nevzdá svých chamtivých a expanzionistických cílů jen umocňovaných jeho populační explozí. Za svou ignoranci a opovážlivost bude muset zaplatit. A on už platí. Ty nové nemoci včetně pandemie ptačí chřipky, to je odplata přírody, která nebude jen nečinně přihlížet. Zmínil se dále, že touto problematikou se zabývá sdružení Gaiapeace, jehož on má čest být jedním z představitelů a že o nich posluchači jistě brzy uslyší. Reakce posluchačů byly rozdílné. Jedni zdvořile zatleskali, zatímco jiní odměnili dr. Holzferna frenetickým potleskem a výkřiky souhlasu a znepokojení. Mladý novinář znuděně vypnul magnetofon a zavřel poznámkový blok a lidé se pomalu rozešli za svými aktivitami. Dr. Holzfern se podáním ruky možná trochu teatrálně rozloučil s představiteli university, kteří mu umožnili přednášku proslovit, dopil sklenici s minerálkou, prošel schodištěm na parkoviště VIP, kde nasedl do svého klimatizovaného mercedesu. Když motor naskočil na první otočení klíčku lehce se usmál. Byl spokojen, protože mezi posluchači zahlédl několik vlivných osob z elity regionu. Slunce se pomalu klonilo k západu, když vůz ve svižném tempu vystoupal serpentiny za městem a vjel do zahrady vily, ze které se rozprostíral snad až kýčovitý pohled na malou zátoku s azurovými vodami Středozemního moře sahajícími až do dálav kdesi k Africe.

Zatímco ve středomoří pomalu padal soumrak, v kalifornském bio valley vládla čilá odpolední pracovní atmosféra. Analytické přístroje vydávaly až robotické bzučivé zvuky třetího tisíciletí a optickými vlákny komunikační sítě proudily terabajty informací hladově nasávány interfejsy, předzpracovávány procesory, ukládány na harddisky a vypalovány do lesklých blue-ray kotoučů. Jen zlomek kondenzované informace končil na LCD obrazovkách nebo ve výpisech laserových tiskáren. Také Mary seděla ve své pracovně a soustředěně sledovala výsledky dekódovacího programu. Nakrmila ho Petrovými sekvencemi genomu a teď pozorovala, jak si s nimi poradí. Uvědomovala si, že to nemusí vůbec být jednoduché. Vždyť pokud je tam nějaké sdělení, může být v kterémkoliv jazyce, třeba arabštině, japonštině, ale i sinhálštině a to by byl asi nepřekonatelný problém. Ano, angličtinu, španělštinu a pár slov francouzsky, to bylo v jejích možnostech. Zřejmě i slova většiny západoevropských jazyků by rozeznala, ale dál na východ by to už asi bylo horší. Na obrazovce před ní defilovala nabízená spojení typu : sundwrt crtway blizbhr astazftrt a to už inteligentní software prováděl předběžnou filtraci výsledků zkoušených kódů podle obecných gramatik. Nalila si z konvice další šálek kávy, dnes už čtvrtý a slastně ho usrkávala. Maně si vzpomněla na loňskou dovolenou a italské presso v Římě. Ty titěrné koflíčky silné hořké kávy na jeden hlt. Co mají ti blázniví Evropané proti naší kávě? Označují ji za bryndu a smějí se, že ji popíjíme jako pivo. Vždyť při ní se tak krásně přemýšlí. Ale ty azurové vody a ostrov Capri byly nádherné a z paláce toho nějakého římského císaře na ni dýchla historie. Zrovna u toho srázu, odkud císař shazoval své nepohodlné návštěvníky do hluboké zátoky ji balil ten okatý Ital. Nakonec byl docela příjemný, že s ním šla i na večeři. Ale věnovala mu jen pár tanečků. Poděkovala mu tím, že neprotestovala, když se k ní při tanci tisknul a jeho ruka začala být na jejím zadečku poněkud všetečná. Ale pak se s ním rozloučila polibkem a vrátila se do svého hotelového pokoje. Z příjemných vzpomínek ji vytrhl pohled na obrazovku. Mezi nesmyslnými sekvencemi písmen náhle zazářila tři slova: „Nightingdale“, „Gaiapeace“ a „Santa Teresa“. Zaradovala se a podívala se na parametry programu. Byla to poměrně jednoduchá a stará šifra. Uvědomila si, jaké měli štěstí, že je zpráva v angličtině, ale současně si pomyslela, že z ní stejně není moudrá. Snad Petrovi řekne víc. Ihned mu vyřukala mail. „Mám pro Tebe překvapení. Objednej pizzu a vychlad' láhev bílého. Ve 20:00 u Tebe. Sweet Mary“.

Petr byl nervózní jak tygr v kleci od té chvíle, co si přečetl mail od Mary. Taky mohla zavolat a nenapínat pomyslel si. Téměř automaticky objednal telefonicky pizzu Quattro Formagi a zkontroloval, že v lednici se chladí sedmička Chardonay. Neměl stání a těkal od stránek netu k ovladači kabelové televize. Pak si uvědomil, že přece jen čeká dámskou návštěvu, osprchoval se a na stůl připravil talíře, příbory, ubrousky, slané mandle a dvě křišťálové sklenky na dlouhých stopkách. Když zazvonil zvonek trhl s sebou a spěchal ke dveřím. Byl to však jen poslíček z pizzerie Palermo. Student, který si tak po večerech vylepšoval ekonomickou bilanci. Předal mu úhlednou krabici a vzal si podávané peníze. Petr mu dal dva dolary spropitného, protože mu připomněl vlastní studentská léta. Podíval se na hodinky, bylo 19:45. Nervózně si nalil do sklenky trochu bourbonu, uvelebil se v křesle a vnímal jeho ostrou trochu utupující chuť. Konečně dorazila Mary, dokonce přišla přesně a to už něco znamenalo. Měla na sobě mini a červený svetřík, který byl vykrojen přesně tak aby zdůraznil ty dvě oblínky, které tak magicky přitahovaly mužské oči. Posadila se do křesla proti němu, navyklým pohybem zkřížila nohu přes nohu a podívala se na něj těma svýma mnohoslibnýma očima. Jen polkl a pomyslel si, jak jí to sluší. Ale Mary ho dnes nepřišla svádět, sama už hořela touhou, aby mu pověděla, co odpoledne objevila. Petr zatím servíroval pizzu a nalil víno. „Tak už povídej“, pobídl ji Petr, který už jen stěží potlačoval svou zvědavost „našla jsi tam něco zajímavého“? „To si piš“, odpověděla pyšně Mary a podala mu počítačový výpis. „Byla to jen posuvná šifra s pětiznakovým kódem, který byl „Jenny“. No a obsah sdělení vidíš“. Petr netrpělivě a trochu zmateně zíral na tři slova tučně vtištěná na výpisu: „Nightingdale“, „Gaiapeace“ a „Santa Teresa“. „To jsem blázen, co mají ta tři slova znamenat, nevíš“, vysoukal ze sebe. „Taky jsem z toho jelen, no Santa Teresa je město na Sicílii a tam je mafie, ne“? „Proč by mafie rozšiřovala virus, to je přece blbost“, zapochyboval Petr. „A ty další dvě slova?“, nadhodila Mary. Oba se přesunuli k počítači a Petr zadal do Google heslo Nightingdale. Poměrně snadno se dozvěděli, že se jedná o název malé firmy zabývající se výrobou potravinových doplňků a hlavně kyseliny citronové. „Podívej kde má sídlo“, zvolal Petr. „No ne, leží na předměstí Santa Teresy, to je náhoda“, podivila se Mary. Horší to bylo s heslem Gaiapeace. Vyhledávač nabízel hned několik významů. Nějaký holistický filosofický směr vztahů mezi lidmi z devadesátých let minulého století, konkrétní přezdívka ženy v netové seznamce, výrobce zámkové dlažby, jakési ekologické sdružení a výrobce ratanového nábytku. Umístění žádného z odkazů však nemělo nic společného ani se Santa Teresou ani Sicílií. „No to jsme moc nepokročili“, poznamenala zklamaně Mary, „co budeme dělat“? Petr se zamyslel „musíme se držet jediného konkrétního vodítka a tím je firma Nightingdale v Santa Terese. Zajedu se tam podívat“. „Co čekáš, že tam najdeš“, zapochybovala Mary? „To se uvidí na místě, prostě to tam omrknu“. Zbytek večera poznamenala nevyřešená záhada, kterou nebylo snadné vypudit z hlavy. Dojedly pizzu a zapíjeli ji zlatavým Chardonay. Řeč se točila kolem záhady i ostatních novinek a záležitostí, došlo i na dovolenou a čas jako obvykle rychle utíkal. Kolem půl jedenácté se Mary podívala na hodinky „Jé, to už je tak pozdě, musím letět“. Petrovy oči zálibně klouzaly po její postavě a jeho dlaň ji hebcem pohladila po stehně. Zkusil ji přemluvit „Nechceš zůstat u mě? Ráno pojedeme spolu“. „Né, Pěťo, necháme si to na jindy. Dneska bys to stejně nedokázal pustit z hlavy“, usmála se Mary a pohladila jeho ruku. Vyprovodil ji a ve dveřích políbil se slovy „Stejně ti moc děkuju, jsi dobrá“. „Já vím“, usmála se Mary a cupitavými kroky se vydala k svému zaparkovanému autu.

Zlatavé sluneční paprsky, rozpalovaly kamennou dlažbu v centru Santa Teresy. Místní štamgasti posedávali ve venkovních kavárničkách, usrkávali kávu nebo víno a pozorovali turisty, kteří nedbali horka a byli odhodláni nevynechat jedinou pamětihodnost. Jinak jako by

se o nedělích život zastavil. Dopolední bohoslužba a odpolední siesta, to byl zákon, který po generace dodržovali obyvatelé Santa Teresy. Petr dorazil před pátou a ubytoval se hned v prvním penzionu, na který narazil. Let byl únavný a tak se rád osprchoval, když před tím chvíli zápasil s významem vodovodních kohoutků „caldo“ a „freddo“. Osvěžen zalezl do postele a studoval plán města a mapu okolí. Ani si neuvědomil, kdy usnul. Budík mobilu ho vzbudil v osm ráno. V jídelně penzionu snídali jen postarší manželé a usměvavá hostinská mu nabídla poměrně vydatnou snídani. Zachutnal mu zejména sýr a chuť mu nezkazila ani informace, že je kozí. Kolem deváté nasedl do vypůjčeného Nissanu Micra a zamířil k předměstí, kde se má nacházet ta záhadná firma Nightingdale. Cestu našel poměrně snadno a menší okreska ho zavedla na malou vyvýšeninu za městem. Tam se nacházel areál firmy. Správní budova, za ní několik hal, třípatrová budova a několik vilek. Omšelý nápis Nightingdale Ltd. Překvapilo ho, že celý areál byl obehnán přes dva metry vysokým plotem s elektrickou signalizací. Ujal se ho pracovník bezpečnostní služby. „Co pro vás mohu udělat pane?“ „Víte, jsem chemik a rád bych se zde ucházel o práci“, zkusil to Petr. „Jistě, počkejte moment prosím, přijdou si pro vás z osobního“. Petr se posadil ke stolku s křesly a prohlížel si tam ležící prospekty. Firma nabízela kyselinu citrónovou ze své moderní biotechnologické výroby stejně tak jako potravinové doplňky na bázi esenciálních kyselin, enzymů a vitaminů. Obrázky aparatur zářících blýskavým nerezem, laboratoře s prvotřídním analytickým vybavením. Pokoušel se navázat hovor s pracovníkem ostrahy „Komu to tady vlastně patří?“ „Vše potřebné vám pane, sdělí na osobním“, odpověděl komisně muž v černé uniformě. To už si ale pro něj přicházela sekretářka. Ještě povinná visačka označení návštěvy a drobná zrzka ho odvedla do prvního poschodí. Šéfka osobního oddělení byla asi čtyřicetiletá žena. Její kdysi jistě atraktivní tvary však během času vzaly za své a díky své zaoblenosti působila spíše přátelsky. „Co pro vás můžeme udělat, pane?“, řekla s profesionálním úsměvem. Petr ji vysvětlil, že je chemik a rád by na Sicílii strávil nějaký čas a proto mu jejich firma připadá ideální. Když jen tak mimochodem řekl, že promoval na Berkley v Kalifornii v chemii a molekulární biologii, žena zvedla telefon a italsky řekla pár vět. Netrvalo to ani dvě minuty a do místnosti vstoupil energický padesátník s pečlivě zastřiženým účesem a nepřehlédnutelným tmavým knírkem. Představil se jako dr. Ricardo Ponticeli, jeho pravice stiskla Petrovu ruku a jeho uhrančivé oči jakoby se snažily číst Petrovy myšlenky. „To je vynikající, že máte tak dobrou universitu a kde jste pracoval po doktorátu?“ „U firmy Verbena Genetics v oblasti genetických manipulací“, odvětil Petr, ale vědomě se nezmínil, že pracoval i v oblasti virů. „Potřebujeme dobrého odborníka v oblasti biotechnologií“, odvětil dr. Ponticeli a zdálo se, že jeho tvář ztratila původní zkoumavý výraz a roztála do přátelského úsměvu. Další už šlo hladce dohodli se na měsíční zkušební lhůtě, na tom, že Petr bude pracovat v odd. bakteriálních kultur a samozřejmě i platu. Ten nebyl nijak oslnivý a dosahoval sotva poloviny toho co pobíral doma. Petr se však spokojeně usmál, protože dosáhl toho, co si předsevzal. Ano může nastoupit ihned a proto musí strpět pár formalit jako fotografování a vystavení identifikační karty.

Jeho pracoviště bylo zařízení skromně, ale bylo tam vše potřebné. Oddělení se zabývalo kulturami *Aspergillus niger*, *Candida albicans* a *Candida boidinii*. Mezi jeho povinnosti bylo i dohlížet nad složením vsádek fermentorů a výsledných produktů. Laboratoř s ním sdílela i mladá inženýrka Angela. Její upřímné „čááu, říkej mi Anži“ znělo poněkud s hrdelním nádechem. Měřila sotva metr šedesát a tak Petr shlížel poněkud shora na její kaštanové vlasy a drobné rezavé pihy, které sicilské slunce vytáhlo kolem jejího nosíku. Ještě, že zde tak málo prší, pomyslel si Petr, jinak by k tomu nosíku musela mít i deštníček. Postupně ho zasvětila do problematiky, jejíž zvládnutí mu nedělalo žádné potíže. Opatrně se začal vyptávat, co se děje v jiných částech firmy. „No víš, tady si lidé o práci moc nepovídají, dokonce každé

oddělení má různé přístupové karty“, řekla mu Angela. „Vídáme se v podstatě jen ve fastfoodu v době oběda“. Petr se podivil „A nezdá se Ti Anží divné, proč by firma, co dělá kyselinu citrónovou a pár vitaminů měla dělat takové tajnosti“? „No víš on dr. Ponticeli je tak trochu pošuk. Myslím, že v horních poschodích jsou nějaké výzkumné laboratoře. Asi se bojí, aby mu někdo nevyfoukl know-how“ a Angela pokrčila nosík a obšťastnila ho výhledem na svůj chrup. Pak pokračovala „Hele, rozhlídl ses už trošku po okolí? Jestli chceš, ukážu ti pláž, kde se v červenci 1943 vylodili tví krajané“. „To si přece nemůžeš pamatovat“, poškádlil ji Petr. „Já ne, ale můj dědeček byl u toho a viděl se i s generálem Pattonem“ kontrovala Angela. „No jo s vyloděním pomáhala mafie. Tak dědeček byl mafián“? Angela se naoko zachmuřila, „Hele nech si toho, tady je mafián každý druhý“ a opět se rozzářila jako měsíček. Když se Petr vracel z toalety potkal u výtahu tři muže, kteří do výtahu stěhovali nějaké krabice. Již zdálky rozeznal firemní znak Hewlett Packard. Když přišel blíž, praštil ho do očí nápis *peptide and DNA sequencer*. Proboha na co taková firma potřebuje přístroj na dekódování genetického kódu? Tak vida, pomyslel si, tady něco smrdí a já tomu přijdu na kloub. Za úspěch taky považoval, že se s Anží dohodl, že pojedou o víkend na výlet a ona mu ukáže krásy Sicílie. V duchu doufal, že nezůstane jen u těch přírodních krás. V penzionu čekala Petra typicky italská večeře s těstovinovým salátem, parmezánem a chianti. Turistické příručky říkají, že buket chianti se skládá ze směsi třešní, sušeného ovoce a náznaku vůně chlebových kůrek. Ať se snažil jak snažit, tak tohle v tom lahodném vínu necítil. Před jedenáctou spal spánkem spravedlivých.

Hospodyně diskrétně zakašlala a zeptala se Dr. Holzferna „Pane, kde mám podávat odpolední občerstvení“? „Prostřete na zahradě. V pět čekám návštěvu“. Muž se znovu zanořil do svého křesla pod vzrostlými palmami, které mu poskytovaly lahodný stín. Jeho pohled klouzal po rozkvetlých ibišcích a oleandrech až k dalekému modrému obzoru. Vzduch byl prosycen příjemnou vlhkostí a silicemi levandule a saturejky. Z dále se ozýval křik racků i švitoření malých ptáků poletujících zahradou. Dr. Holzfern miloval přírodní řád, faunu a floru a té své posedlosti byl schopen obětovat vše. I když využíval všech vymožeností technické civilizace, tak cítil, že je mu cizí a v hloubě duše ji nenávidí. Styděl se za lidský rod, který jako vlákna plísňe postupně opřádá a svazuje celou planetu. Ničí ostatní živočichy a okrádá je o jejich životní prostředí. A proč? Aby mohl vyrábět a konzumovat stále více a odpadky zamořovat planetu. Nerovnováhu prohlubuje především explozivní přemnožování lidstva. Dříve tu byly nemoci a epidemie, které dokázaly lidi přibrzdit, ale dnes? Tohle přesvědčení ho přivedlo do řad sdružení Gaiapeace. Stal se vlastně jedním ze zakládajících členů. Gaiapeace bylo vlastně spíš zednářskou loží, než klasickým sdružením. Některé jejich názory by totiž neobstály před zraky veřejnosti ani většinou právních řádů. Zlost na lidstvo ho postupně seznámila s různými podobně smýšlejícími lidmi a kupodivu se mezi nimi našlo i dost movitých mecenášů. A tak se mohli pustit do zajímavých projektů. Považovali to vlastně za jistou formu poslání a tito novodobí proroci chtěli vrátit přírodě zpět pevně do rukou otěže, které ji tak trochu usurpoval její nepovedený výtvar. S myšlenkou „ptačí chřipky“ přišla vlastně před lety jeho dnešní návštěvnice. Inspirovaly ji k tomu články vědců z obavy o návrat zhoubné pandemie španělské chřipky z r. 1918. Tato chřipka, která obletěla celý svět skosila v krátké době více obětí, než celá první světová válka, která právě končila. Při pitvě zemřelých patologové zděšeně hleděli na jejich plíce, poničené jako po TBC a plné krve. Příčinou smrti však nebyl plicní mor, nýbrž choroba, která se předtím léčila týdenním pobytem na lůžku. Kmen viru, který se objevil v r. 1918 byl nejagresivnějším ze všech známých původců přenosných chorob. Během několika měsíců se jím infikovalo přes miliardu lidí a v konečném důsledku mu podlehl dvakrát více lidí, než kolik jich zůstalo na bojištích první světové války. Odhady

hovoří dokonce o 20-40 milionech mrtvých! Byla to nejhorší pandemie v dějinách lidstva. Takovým výsledkem se nemohl pochlubit ani žádný ze středověkých morů. S periodou dvaceti až třiceti let se od té doby vracely epidemie silnější chřipky, jako třeba tzv. asijská chřipka v r. 1957 nebo hong-kongská v r. 1968, ale již nikdy nedosáhla síly té z r. 1918. Protože se vědci v devadesátých letech velmi obávali vlny nové silné chřipky ani biologické laboratoře nelenily. Jerry Taubenberger z amerického Vojenského patologického ústavu (AFIP) však přišel na způsob, jak se nebezpečnému viru dostat na stopu. V roce 1995 totiž zjistil, že v AFIP existuje ojedinělý soubor. Jsou zde uloženy vzorky tkání milionů vojáků - a to od doby války Severu proti Jihu v minulém století - a mezi nimi i těch, které zahubil chřipkový virus na konci první světové války. To byl jeden z možných zdrojů při pátráních po zbytcích viru. Dalším se staly masové hroby obětí pandemie v roce 1918 ve věčně zmrzlé půdě na Aljašce na poloostrově Seward či na Špicberkách. Za dva roky se podařilo najít malé části RNA viru, které unikly zničení. Z těch pak byly izolovány jednotlivé geny a dále testovány na Mount Sinai School of Medicine, kde mají k dispozici technologii, která umožňuje například zabudovat do chřipkových virů cizí geny. A tam se ke vzorkům dostala i Lada Smithová, bioložka a vášnivá členka sdružení. Byl to její nápad, že příchod pandemie by bylo možné vyvolat metodami genetického inženýrství a využít ji jako zbraň proti explozivnímu přemnožení lidstva. Úzkému vedení Gaiapeace se tento nápad zalíbil a tak se práce hned rozběhly. Pod hlavičkou firmy Nightingdale byla na Sicílii zbudována špičková genetická laboratoř a přišly tam i uloupené vzorky fragmentů viru H1N1, které získala Lada. Práce zpočátku uvízly na mrtvém bodě, protože problém se ukázal být složitějším, než se zprvu zdálo. Průlom nastal až po té, co se za dramatických okolností podařilo získat jednoho z nejlepších světových specialistů z Kalifornie. Nakonec uspěla až ďábelská myšlenka. Naroubovat ohromnou virulenci na existující asijské ptačí viry a infikovat jimi stěhovavé vodní ptactvo. Tak vznikl virus dnes známý pod jménem H5N1. Protože virus měl v sobě genové sekvence z viru, který kdysi tak úspěšně kosil lidskou populaci bylo jen otázkou času, kdy nákaza přeskóčí z ptáků na lidi. To se stalo někde kolem r. 2004. To by však bylo málo. Stále bylo třeba, aby se člověk nakazil od nemocných nebo mrtvých těl ptáků. Ale to byla jen plánovaná zastírací fáze. V genetických sekvencích viru byl již zakódován mechanismus, který se později k hrůze světové zdravotnické organizace prosadil. Když propukl přímý přenos tzv. „ptačí chřipky“, jak se jí začalo v médiích říkat přímo z člověka na člověka. Světová media bila na poplach a ve společnosti vypukl zmatek. Na letištích byla aplikována složitá zdravotnická opatření a lidé přestali chodit do divadel, kin a na koncerty, protože se z nich stala vysoce riziková místa. Jak už to ale tak bývá vše po čase opadne a tak si lidé postupně zvykli i na přítomnost nové metly a daně s ní spojené. Opatření sice přetrvávala, ale jejich úspěšnost byla sporná. Lidé s obavami sledovali rostoucí statistiky obětí a jen doufali, že jim se vyhnou. Jen lidé z Gaiapeace mohli zůstat klidní. Současně s virem byla vyvinuta i ochranná vakcína, kterou včas dostali. Ti řadoví pod hlavičkou posilujících vitaminových preparátů.

Lada přišla krátce po páté. Dr. Holzfern se s ní srdečně přivítal a nabídl jí malé občerstvení. Zatímco sobě nalil šálek kávy před Ladu postavil šálek jejího oblíbeného zeleného čaje. Během konzumace toastů a sýrové mísy si Ladu se zájmem prohlížel. V této drobné, ale živě vyhlížející hnědovlásce by rozhodně nikdo nehledal fanatickou ekoložku. Jen její oči naznačovaly vnitřní sílu a odhodlanost. Ty květované modré letní šaty jí ale sluší, pomyslel si. Málokdo by hádal, že loni oslavila třicátku. Říkalo se, že Ladu přivedlo do řad Gaiapeace osobní zklamání. Měla známost s mladým podnikatelem, která nedopadla. „Četl jste poslední statistiky?“, přerušila mlčení Lada, „už jsme lidstvo zredukovali o jeden milion. A to je teprve začátek. Pandemie je v počáteční fázi“. Dr. Holzfern se usmál „Deštné pralesy, korálové útesy a tropičtí motýli si mohou zase o něco volněji vydýchnout“. Lada pokračovala v líčení novinek „V Nightingdale jsme získali další posilu. Jeden mladý Američan

s diplomem z Berkley“. „Kdo ho získal“, zeptal se Dr. Holzfern? „Nikdo, přihlásil se sám. Chce nějaký čas pobýt na Sicílii“. „Dobře, ale buďte opatrní“. „To jsme, každý nováček je pod dohledem“.

Hongkong byl už řadu měsíců pod přísnou karanténou. Život v městě se sice nezastavil, ale ulice Kowloonu nebyly tak plné lidí jako dříve. Lidé nosili bílé roušky a zdržovali se na ulicích a vůbec ve společnosti jiných jen natolik, kolik to bylo nezbytné k jejich obživě. Paradoxně vzduch byl mnohem čistší, protože ubylo i aut vytvářejících všudypřítomnou smogovou mlhu. Chan Sien-Sen spěchal po Salisbury Road, aby byl dnes včas doma. Jeho žena Wang totiž ulehla s příznaky, které byly v poslední době tak typické. Vysoká teplota nad 38 °C, bolesti hlavy, břicha i lehký průjem. Chtěl být u ní co nejdříve. Pokoušel se na černém trhu sehnat Tamiflu, ale bylo to zbytečné. Její zásoby byly vyčerpány již před několika měsíci. Ale ani Tamiflu nebylo spásou. Když před časem umírala jejich dcera Liou vyzvedl úspory a sehnal balení tohoto bájného léku. Nepomohlo to však a jejich dcera do týdne zemřela. Odborníci mu říkali, že lék vzala již příliš pozdě. Již dávno se pohřby nekonaly jako společenské obřady za účasti pozůstalých, ale infikovaná těla byla likvidována v osamění krematorií a pachu chloraminů. Epidemie neřádila jen ve velkých aglomeracích. I vesnické oblasti byly silně napadeny a lidé umírali. Chovy drůbeže byly zdecimovány a drůbeží maso proto již prakticky zmizelo z jídelníčku. Finanční žně prožívaly firmy vyrábějící desinfekční prostředky a vitaminy a antipyretika. Když Chan dorazil domů uslyšel ženin kašel. Ležela zesláblá a podívala se na něj smutnými usměvavými očima. Evidentně byla ráda, že už nemusí být doma sama. Nasadil si roušku a uvařil jí čerstvý bylinný čaj na zapití léků. Sledovali spolu nějaký televizní seriál a Chan vyřídil několik pracovních telefonátů. Jeho společnost byla dealerem evropských firem, které do Číny dodávaly pod hlavičkou potravinových doplňků různé vitaminové a zdravotní preparáty. Byl to velmi výnosný obchod a tak trochu módní záležitost. Čínská střední třída, jejíž životní úroveň se prudce zvedala za ně utrácela horentní sumy. Konec konců kdo by se v období pandemie ptačí chřipky nechtěl udržovat v kondici. Některé z firem, zejména Nightingdale dávaly jako prémii obchodníkům vitaminové preparáty nebo i injekční kůry. Přesto musel Chan zachovávat nejprísnější zásady hygieny, když měl nákazu i v rodině. Stavěl se k tomu i trochu fatalisticky. Svému stínu člověk neuteče. Co má přijít, ať přijde. Epidemie mu už vzala dceru a teď se pokouší o ženu.

V pondělí přijel Petr do práce nabit novou energií. Víkend strávil s Angelou a nádhernou sicilskou přírodou. Ta malá zrzka se ukázala být příjemnou a dobrou společnicí. Malebná městečka, charakteristické kamenné domy s vykukující zelení, pasta a chianti. Také malá útulná zátoka, kde na sklonku dne spláchlí pot a prach. Petr si znovu vzpomněl na sequencer HP, který viděl v pátek ve firmě. Rozhodl se, že laboratořím v horních patrech musí rozhodně přijít na kloub. Už proto, že i vzduchotechnika a mohutné strojovny a filtry na střeše budovy se mu zdály poněkud předimenzované. Přemýšlel kdy a pod jakou záminkou by se tam měl vypravit. Za nevhodnější považoval čas oběda. Prostory fastfoodu nebyly zas tak velké a tak se tam osazenstvo muselo postupně prostřídát. Když se ho Angela s úsměvem ptala, zda půjdou na oběd vymluvil se na drobnou žaludeční nevolnost. „Že bych tě včera tak zničila“, popíchla ho. „Kdepak Anží, ale z toho vašeho sluníčka a z tvých uhrančivých očí jsem asi dostal malý úpal“, kontroval. Sotva Angela odešla, vydal se na průzkum. Druhé patro se podobalo tomu jejich, ale zato vchod do třetího patra byl uzavřen masivními dveřmi s kódovaným zámekem a snímačem karet. Musel se proto spokojit s průzkumem druhého poschodí. Četl si jmenovky na dveřích a rozhodoval se. Upoutalo ho jméno Lada Smithová. Lehce zatřákal, počkal asi deset vteřin a pak vstoupil. Uvítala ho laboratoř s digestoří,

centrifugou a spoustou analytických přístrojů. Na stole stála řada byret s automatickými titrátory. Na poslední chvíli si všiml laborantky, která nasazovala vzorky do kolektoru sampleru kapalinového chromatografu. Pozdravil ji s úsměvem a na její otázku co pro něho může udělat odvětil „Mám nějaký drobný problém a potřeboval bych ho konzultovat s dr. Smithovou“. „Ta ale zrovna před chvílí odešla na oběd“. „Nevadí, počkám na ni, jestli vám to nebude vadit“. Laborantka se usmála „Kdepak, počkejte v její kanceláři“ a pokynula k pootevřeným dveřím vpravo. Petr do nich vplul a zkoumavě se rozhlédl. Knihovna obsahovala učebnice a monografie z bakteriologie a molekulární biologie. Několik šanonů bylo nadepsáno čísly a hesly, která mu nic neříkala. Instinkt mu napovídal, že klíčovým je počítač. Pohybem myši zavřel spořič obrazovky a oddechl si, že probuzení počítače nebylo zaheslované. Ponořil se do struktury adresářů. Názvy jako fermentor, kinetika nebo analýzy neobsahovaly nic nečekaného. Kdepak heslo Gaiapeace tam nebylo, ani H5N1. Zvláštní mu připadala přítomnost řady souborů s koncovkou „.gen“ obsahující sekvence RNA i DNA. Adresář Swo_vakcin ho natolik zaujal, že vytáhl flash paměť v klíčence a zasunul ji do USB portu. Když si začal soubory stahovat málem se mu srdce zastavilo. Vedle v laboratoři se ozval mužský hlas. Naštěstí to byl jen jiný laborant, který si přišel pro pufr. Přesto usoudil, že už riskoval až dost, proto vytáhl paměťovou klíčenku a obnovil spořič. Poděkoval laborantce a měl se k odchodu. „Vy už odcházíte? Ale Lada tu už musí být každou chvíli“. „Mám bohužel domluvený důležitý telefonický hovor, ozvu se doktorce později“, vymluvil se a chvatně vyšel ze dveří. Na schodech když zahýbal do svého patra potkal drobnou hnědovlásku, která stoupala vzhůru. Pozdravil ji úklonou a úsměvem a také ona si ho pátravě prohlédla.

V dalších hodinách zkontroloval několik analýz a záznamů z fermentorů a vypil s Angelou šálek presso. Znovu jí děkoval za velmi příjemný nedělní výlet. „Nemáš ponětí, kolik nedělí bychom potřebovali, abych ti ukázala všechny krásy Sicílie“, usmála se Angela. „No já myslím Anží, že možná by ti na to stačil jeden dlouhý horký sobotní večer“, poškádlil ji Petr. Angela se zahihňala a na oko ho plácla rukou. „Tihle Amíci si myslí, že sicilský holky čekají jen na ně“. Petr se usmál „A ne? Víš, co už máme ve státech Italek, které si tam přivezli lapení Američané? A to nepočítám ty sdružené v Cosa nostra“. „Já bych tedy Sicílii za Ameriku nevyměnila, takže ti nebezpečí nehrozí. A pak mí bratři bdí nad mojí bezúhonností“ kontrovala Angela. „Tak to abych si dával zatra pozor“. „No to bys rozhodně měl“. Tuto příjemnou lehkou konverzaci přerušil bzučák telefonu. Volal dr. Ponticeli a přál si, aby k němu Petr na chvíli zašel. Když dorazil do jeho kanceláře zjistil, že je přítomna i vedoucí osobního oddělení. Dr. Ponticeli pohlédl na Petra a rukou mu pokynul, aby se posadil. Jeho „Doktore Valisi, je tu jedna nepříjemná věc“ nevěstilo rozhodně nic dobrého. „Naše firma si velmi zakládá na loajalitě svých zaměstnanců“. S těmito slovy před Petra položil fotografie z průmyslové kamery, na kterých stojí u zavřených dveří třetího patra a pak sedí u počítače dr. Smithové. „Ale to vám snadno vysvětlím“, Petr se vzpamatoval z počátečního šoku, „potřeboval jsem jen konzultovat drobný problém“. „Bezpečnostní služba hlásila manipulaci se soubory v počítači dr. Smithové“, pokračoval dr. Ponticeli. „Jen jsem ze zvědavosti nahlédl“, Petr se snažil zachránit situaci, která se mu stále více vymykala z rukou. „Doktore Valisi, nepochybuju o tom, že absolvent Berkley mi dokáže přednést nejedno vysvětlení“, řekl šéf s nádechem sarkasmu, „To ale nemění nic na tom, že jsme se rozhodli v rámci zkušební doby s vámi rozvázat pracovní poměr. Ještě dnes prosím odevzdejte firemní věci a zítra už opět budete turistou“. S těmito slovy mu chladně podal ruku a vstal na znamení toho, že rozhovor je u konce. Také personalistka mu na okamžik podala pravici a neutrálně dodala „Je mi líto“. Celou cestu do penzionu si Petr nadával, jak se nechal chytit a jak je podcenil. Byl rozmrzelý, protože věci se začínaly rozvíjet docela dobře a teď je konec. Na obyčejnou farmaceutickou firmu mají všechno až moc pod kontrolou. Ale to jsou všechno jen domněnky a od možnosti získat hmatatelný důkaz byl právě teď odstřižen.

Následující den strávil Petr bloumáním po městě na pláži, ale ať dělal, co dělal, nemohl vypudit z hlavy myšlenky na problémy, kterými se zabýval v posledních dnech. Byl rozmrzelý a lehce podrážděný. Proto byl rád, když se slunce sklonilo k obzoru. V penzionu s chutí povečeřel a osprchoval se. Znovu si potvrdil, že s plným žaludkem jsou všechny problémy jaksi méně palčivé. Slastně se natáhl a sledoval televizní zprávy, když tu ho vytrhl zvuk mobilu. Podle vyzváněcí melodie poznal, že je to Mary. „Ahojky Cliftone“, uvítal ji její veselý hlas, „tak jak si užíváš italské pohostinnosti“? „Tak to mi raději ani nepřipomínej, stojí to za kulový, podělal jsem tu, co jsem mohl“. „Zato já jsem zabodovala“, ozvala se pyšně Mary. „Dostala jsem se na kloub vlastnickým poměrům firmy Nightingdale a jsou tam i odkazy na Gaiape...“. „Pssst“, přerušil ji Petr, „žádná jména“. Viš, co pošli mi to vše mailem a nezapomeň to zašifrovat pomocí PGP“. „No dobře“, v hlasu Mary bylo znát zklamání. Chtěla se pochlubit, jak byla úspěšná. „A co Italky? Už tě nějaká dostala?“, změnila téma hovoru. „Jasně, Siciliánky jsou vášnivý, jen u toho moc kecaj“, nedal se Petr. Zpráva Mary mu aspoň trochu zlepšila náladu. Netrvalo to ani dvacet minut a dorazil její mail. Zvědavě ho otevřel a začel se do jejich řádků. Společnost Nightingdale byla zapsána v rejstříku jako společnost s ručením omezeným. Měla dva vlastníky a tichého společníka. Dle očekávání byl jedním z vlastníků dr. Ponticeli, jméno dalšího mu nic neříkalo. Tichým společníkem byl jakýsi dr. Holzfern. Zajímavé bylo, že ještě před rokem měla společnost i druhého tichého společníka, jakéhosi dr. Roberta Fugiho, který žije v Sorentu a u kterého se Mary podařilo vystopovat informaci, že byl nějak spojen se sdružením Gaiapeace. Mary byla dokonce tak dobrá, že mu naservírovala i jeho adresu. No dobrá, čeká ho výlet do Sorenta. Zjistil, že je to městečko poblíž Neapole a výchozí přístav pro trajekt na ostrov Capri. Vida, nebude to jen nudný výlet. Ještě naklepal odpověď pro Mary – „Jsi fantastická, hluboce se skláním, budeš mi chybět na Capri, Petr“. Ještě zběžně zasurfoval televizními kanály, ale do deseti minut spal spánkem spravedlivých.

Dr. Holzferna zastihl telefon během snídaneš na terase. Užíval si probouzející se jitra jasného letního dne. Sluneční paprsky zatím stačily vykouzlit jen příjemné teplo, které se v horko změnilo až v následujících hodinách. Odložil cornflakes s jogurtem, zapil ho pomerančovým džusem, rozvážně si utřel ústa ubrouskem a teprve potom přijal hovor. Byl to dr. Ponticeli a jeho hlas zněl naléhavě. „Dobré ráno Paule, doufám, že neruším“. „Samozřejmě, že ne Rici, o co jde“? „Ale vyskytl se tu drobný problém s tím novým Američanem. Čmuchał tady, dokonce vlezl i Ladě do počítače. Nevím, jestli je o jen přirozenost Amíků nebo je v tom něco víc? Pro jistotu jsem ho vyhodil“. Holzfern mu dal za pravdu „Dobře jsi udělal, nesmíme podcenit žádnou maličkost, viš co je v sázce. Myslím, že by bylo dobré, aby se mu Lada podívala trošku na zoubek“. „Dobře, měj se“. Holzfernova tvář se poněkud zachmuřila, když pokračoval ve své snídani. Doposud šlo všechno hladce, pomyslel si, nestojí o žádné komplikace, když jejich projekt začíná přinášet ovoce. Ale co, zvládli jsme už složitější problémy. Se zájmem pozoroval zelenavou ještěřku, kterou sluneční paprsky vylákaly ze škvíry mezi kameny a probudily v ní vitální aktivitu. Nad skaliskem kroužil párek mořských orlů. Vystoupal v jasném ranním vzduchu do závratné výše, jako by se nemohl rozhodnout, kterým směrem se dnes vydat. To dr. Holzfern měl jasno.

Sorento přivítalo Petra lehkými kumuly nad pevninou i kolem kráteru nedalekého Vesuvu, který malebně vévodí neapolské zátocce. Město samotné působí poklidným dojmem navzdory turistům, kteří tudy projíždějí na ostrov Capri. Najít adresu, kterou mu Mary poslala, nebylo

zas tak jednoduché ve spleti malých uliček ve svahu zdvihadícím se kolem skalisek lemujících mořský břeh. Bylo to město zeleně a citrusů. Vilka dr. Fugiho byla až skoro nahoře a téměř se ztrácela v zeleni pomerančovníků a révy. Odhodlaně zazvonil. Dlouho se nic nedělo a pak mu otevřela hospodyně tak kolem šedesáti let. Věk snědých vrásčitých Italek se těžko odhaduje. Podal jí svou vizitku a snažil se vysvětlit, že by rád mluvil s dr. Fugim. Asi po dvou minutách se vrátila a svým „Avanti!“ mu pokynula, aby šel za ní. Nad verandou se pnula réva ze které visely zrající hrozny a pod nimi v příjemném stínu seděl asi šedesátiletý muž s prošedivělými vlnitými vlasy. Jeho oči však měly stále jiskru. Zvědavě na Petra pohlédl a pokynul mu, aby se posadil do ratanového křesla naproti. Petr mu podal láhev kalifornského Chardonay a dodal „Myslím, že s tímhle to bude příjemnější“. Víno bylo ještě chladné, protože ho Petr ráno vyndal z ledničky a převážel v termotašce. Starší muž si prohlédl vinětu a pak pokynul hospodyni, aby přinesla dvě sklenky a víno otevřela. Zvedl sklenku zlatavého moku, rozvlnil hladinu a dlouze nasával jeho buket, než ochutnal. „Vida i na březích Pacifiku máte dobré víno. Ale nepředpokládám, že jste vážil tak dalekou cestu jen proto, abyste mi dal ochutnat kalifornské víno“, usmál se muž. „Ne, to opravdu ne“, opětoval úsměv Petr, „víte, zajímám se o ekologické sdružení Gaiapeace a dozvěděl jsem se, že snad vy byste mi mohl pomoci“. Mužova tvář se nepatrně zachmuřila, když se ptal „A vy mladý muži byste chtěl do této organizace vstoupit?“ „Ne, to ne, spíš mě zajímá její pozadí a to, čím se zabývá“ přiznal Petr. „Je to už dávno, co jsem toto sdružení pomáhal zakládat. Byl jsem zapáleným přírodovědcem a nemohl jsem se nečinně dívat jak technická civilizace ničí životní prostředí našich spolubydlících na této krásné planetě. Chtěli jsme pro to něco dělat a taky dělali. Naše tlaky přispěly k přijetí spousty rozumných regulačních opatření. Ale před několika lety se do vedení Gaiapeace dostali fanatici. Prostě neznali míru a příliš nenáviděli lidstvo. A ten projekt Misanthrop i to co udělali prof. Swobodovi to už byly jen poslední kapky. Rozešel jsem se s nimi. To nejsou žádní milovníci přírody, ale fanatičtí fundamentalisté“. Z mužova hlasu bylo znát emocionální napětí a Petr nepřerušoval mužovo vyprávění jen napjatě poslouchal. „Dnes už to není žádné sdružení, mívali jsme webové stránky, vydávali zpravodaj. Udělali z toho spíš spikleneckou zednářskou lóži. Mají své pobočky v Evropě, Asii i Americe. Upřímně vám radím mladý muži, od Gaiapeace raději dál, mohou být i nebezpeční“. Konečně se Petr osmělil „Řeknete mi něco o projektu Misanthrop a prof. Swobodovi nebo jejich konkrétních aktivitách?“, zeptal se přímo. „To po mě prosím nechtějte, jednak z kolegiality k mým bývalým přátelům a jednak bych vás nerad vystavil nebezpečí. Jsou to prostě lidé, pro které etické a právní principy mnoho neznamenají“. Dovolte mi ještě jednu otázku, vlastně dvě, vzchopil se Petr. „Souvisí s nimi firma Nightingdale a dr. Holzfern?“ „To tedy souvisí a zatraceně moc. Dr. Holzfern byl jednou z hlavních příčin mého odchodu. Je vidět mladý muži, že Gaiapeace vám opravdu leží v žaludku“. Ale to bylo také všechno, co Petr z dr. Fugiho dostal. Povídali ještě chvíli o okolních krásách a muž ho nabádal, že rozhodně musí navštívit Capri a nedaleké Pompeje. „Pro vás Američany pojem historické znamená už rok 1850, proto pro vás bude zajímavé vidět, jak jsme žili my před dvěma tisíci lety“. Petr si pomyslel něco o tom, jak všichni Evropané lpějí na svých kořenech a mají nás za kulturní barbary, ale navenek zachoval dekorum. Odmítl i zdvořilostní pozvání na večeři a rozloučil se s pomenším, ale stále velmi vitálním staříkem. Odcházel od něho trochu rozpačitý, ale odhodlán využít jeho rad. Ubytoval se v penzionu a zítra si prohlédne Capri i Pompeje. Aspoň bude mít čas si všechno promyslet.

Když Mary dostala Petrovu zprávu o návštěvě v Sorentu pomyslela si, že toho moc nezjistil. Ano je tu nové jméno Swoboda a nebylo konec konců ani pro ni neznámé. Kevin Swoboda

byl jeden z nejlepších genetických inženýrů a jeho výbornou učebnici znala většina doktorandů v oboru. Zaměřila tedy pátrání tímto směrem. Na netu brzy zjistila, že se v jeho rodině před třemi lety odehrála smutná tragédie. Jeho patnáctiletá dcera Jenny se stala obětí únosů. Profesor byl připraven zaplatit výkupné a zachránit tak své jediné dítě. Dál byl případ velmi zapeklitý, protože dcera prostě zmizela a její tělo se dodnes nenalezlo. Oba manžele to velmi zasáhlo a prof. Swoboda zanechal odborné kariéry a stáhl se do ústraní. Společně s ženou žili na malém ranči v podhůří Sierra Nevada poblíž Fresno. Mary se rozhodla, že je navštíví. Půjčila si od známého off-road s náhonem na všechny čtyři a vyrazila směrem k horám. Krajinu broskvových a pomerančových sadů zvolna vystřídaly jehličnaté lesy a Mary se musela několikrát vracet, než našla to správné rozcestí. Z okresní silnice odbočovala spíše polní cesta a jen malá směrovka oznamovala cíl Ranch Sequoia. Hned pod ní byla poštovní schránka s nápisem Swoboda family a výhrušná cedule Soukromý pozemek. Mary se rozhodla ceduli ignorovat. Závora přes cestu nebyla naštěstí zamčená na zámek, ale jen na západku. Mary ji za sebou pečlivě opět zavřela a pak pokračovala asi míli a půl do mírného svahu. Minula i malé jezírko a pak se před ní objevilo stavení s ohradami a stodolou. Zajela až téměř ke vchodu a zaparkovala. Nezdálo se, že by na ranči bylo příliš živo. Pouze jakýsi muž mexického původu se pohyboval kolem ohrady, ve které byl asi patnáct dobytčat a zvědavě se po ní ohlédl. Mary přistoupila ke dveřím a zazvonila na velký mosazný zvonec, který tam visel. Drahnou chvíli se nic nedělo a když už se chtěla pohnout tak se dveře otevřely a v nich se objevila asi pětáctiletá žena v hnědé sukni a zelené haleně. Podívala se na Mary s překvapeným výrazem a zeptala se „Kde vy se tady berete a co si přejete“? „Víte, já bych potřebovala mluvit s profesorem Swobodou“. Žena se zachmuřila „Ale vždyť víte, že manžel se stáhl do předčasného důchodu“. „Ano vím. Ale je to velmi důležité, prosím“. Možná že to byl nešťastný výraz tváře Mary nebo okolnost, že samota už byla příliš tíživá, ale žena pokrčila rameny a pozvala Mary dál. Z konvice v kávovaru nalila dva šálky kávy a postavila je na mahagonový stůl. „Víte, je to otázka života a smrti, ale já s prof. Swobodou musím mluvit“, řekla odhodlaně. „Ráda bych vám pomohla, opravdu, ale není to možné. Manžel tu už druhý rok není“. „Není, jak to?“, Mary v té chvíli vypadala jako by jí spadly hračky do kanálu. „Víte, před třemi lety postihla naši rodinu velká tragédie, přišli jsme o jedinou dceru“. „Ano, vím, četla jsem o tom. Je mi to líto“, špitla Mary. „Manžela to velmi zasáhlo a už nikdy nebyl jako dříve. Stal se z něho podivín. A nějaký čas po té události odjel někam do Evropy. Ani mě neřekl přesně kam. Řekl, že potřebuje nějaký čas, aby se dal zase do pořádku. Přišel mi od něj jen jeden pohled z Itálie. Takže jsem přišla vlastně nejen o dceru, ale také prakticky o manžela“, povzdechla si žena, v jejíž tváři se zračila prožitá traumata. „Promiňte, mohla byste mi ten pohled ukázat?“, zkusila to Mary. „Ano, mám ho támhle na polici“ a žena podala dívce pestrou ohmatanou pohlednici, na které převládala modrá. Titulek hlásal, Objevte krásy Sicílie. Otočila pohlednici s omluvným výrazem. Poštovní razítko nebylo zcela čitelné ale začínalo zřetelným SALER... Text nebyl dlouhý: Drahá Evelyn, nestrachuj se o mě, odbývám si zde své martyrium, mám se dobře a věřím, že se opět setkáme, až se čas naplní. Tvůj Kevin. Mary vrátila ženě pohlednici a ta ji se smutným povzdechem vrátila na místo. „To vám nikdy za celou tu dobu ani nezatelefonoval?“. „Ne bohužel, spálil za sebou mosty, kdo ví, co kde dělá? Tenhle ranč jsme zdědili po mých rodičích, vyrůstala jsem zde a je tu krásně. Jinak bych se musela už dávno zbláznit. Nechcete zůstat do zítřka? Vyjeli bychom si spolu na koních. Je to už strašně dávno, co jsem měla návštěvu“. Mary bylo stárnoucí ženy líto a na moment váhala. „Ne, nezlobte se, já musím být zase zítra v práci. A pak já jsem dítě města a na koni jezdit neumím“. Mary jí nechala svou navštívenku a požádala ji, aby ji zavolala, kdyby se dozvěděla něco nového o svém manželovi. Nasedla do svého auta a zamávala ženě stojící na zápraží. „Nashledanou a děkuju za výbornou kávu“. Žena se za ní smutně dívala, až zmizela za svahem a jen obláček prachu na cestě připomínal, že zase měla návštěvu.

Petr pozval Angelu na večeři do útulné restaurace s výhledem na moře. Byla překvapena a musel ji chvíli přemlouvat. Ted tu seděli na terase a večerní vánek jim přinášel opojnou vůni květů oleandrů, ze kterých odpolední slunce vyhnalo spousty silice. „Viš, když tě vyhodili, řekli, že jsi byl průmyslový špion a přišel jsi ukrást naše technologie“, řekla nejistě Angela. „Neomlouvej se Anží, není divu, ale žádný zloděj nejsem. To naopak ve vaší firmě něco smrdí“. Chvilí zauvažoval, má-li jí to říct. „Vedou sem stopy původu ptačí chřipky“. Angele poklesla čelist a Petr jí vyprávěl celý příběh, který ho přivedl na Sicílii. Angela ho bez dechu poslouchala. „No to je hrozný, co s tím uděláme“. Petr vytáhl fotografii profesora Swobody, kterou mu Mary poslala v mailu, kde mu vylíčila svou anabázi na ranči a ukázal jí Angele. „Ale toho pána já znám. Občas ho vídávám v jídelně. Říkají mu dr. Bird. Myslím, že je to nějaký šéf projektu, protože si ho považují a zaslechla jsem několikrát, že je to velká myslivna. Asi je to workholik, protože dokonce bydlí ve vilce za laboratořemi a snad ani firmu nikdy neopouští“. „Hele Anží, řekl jsem ti tohle vše pod podmínkou, že budeš opatrná a v žádném případě nedáš najevo, co víš, jasný“? „Neboj, nejsem malá“, opáčila Angela, „a zjistím ti, co bude potřeba. Mě nebudou podezírat, protože jsem tam už dlouho“. Petr si smutně uvědomil, že Angela je jeho jedinou nadějí a spojením do Nightingdale. „Všiměj si všeho, co se týká prof. Swobody alias dr. Birda, ale nenápadně. Nejde mi do hlavy, proč by nejlepší virolog začal po smrti své dcery spolupracovat s ekoteroristy na vyhlazení lidstva“. A proč by do viru zakódoval zprávu, aby vše shodil“ dodala Angela. Ještě si chvíli lámali hlavu, ale pak číšník přinesl Petrovi lososa a Angele kuřecí řízek. To spolu s několika sklenkami bílého aromatického vína stačilo, že se jim svět nejevil už tak beznadějně složitý. Začali vzpomínat svůj víkendový výlet a plánovat ten příští. Pro začátek ho Anží provedla marínou, kde kotvily stovky jachet zbohatlíků i vodě propadlých mořských vlků, pro které je pobyt na pevnině nutným zlem. Když před jedenáctou doprovodil Angelu před dům a ucítil vůni jejich vlasů neodolal, přivinul ji k sobě a dlouze políbil. „No, jo, žehlíš si to. Jsem jediná, která teď ti může pomoci“, zahihňala se Angela.

Toho večera vila dr. Holzferna hostila dva návštěvníky. Podávalo se srnčí s červeným vínem a na závěr sýrový desert a pistáciová zmrzlina. Ale ani takové delikatesy nestačily zahnat chmury z tváří stolovníků. Dr. Ponticeli přišel jako obvykle v tmavém obleku s červenou kravatou a referoval o svých zjištěních. „Ten Ameríkán dr. Valis není žádný náhodný zvěděvec. Náš kontakt zjistil, že pracuje u Verbena Genetics na dekódování viru ptačí chřipky, takže tu není rozhodně náhodnou“. „Ale jak se proboha mohl dozvědět, že virus souvisí s námi“, podivila se Lada Smithová, „určitě tu čmuchal cíleně. Naštěstí jsme ho hned odhalili“. Do debaty se vložil i dr. Holzfern „On dokonce navštívil v Sorentu dr. Fugiho, našeho bývalého člena“. „Myslíš, Paule že Fugi mu mohl něco prozradit?“, obával se Ponticeli. „To si nemyslím, ale jeden nikdy neví. Vzpomeň si, jak ve zlém jsme se rozešli. V každém případě bychom neměli toho zvědavého doktůrka pustit z dohledu. Lado, vezměte si to na starost“. Lada přikývla a přeložila nohu přes nohu. Věděla, že tak lépe vyniknou křivky jejích nohou. Nebyl to už ani vědomý pohyb jako spíše reflex, který se stal její přirozeností. Skutečně modré letní šaty se zlatými květy jen podtrhovaly její atraktivnost. Hovor se dále stočil na odborné záležitosti, statistiky WHO o narůstajícím počtu obětí v různých regionech. Dr. Holzfern si pochvaloval „Rozbíhá se to opravdu pěkně a prof. Swoboda odvedl dobrou práci. Jen buďte opatrní a nezapomínejte, co pokoušíme. Prioritu mají nyní práce na sledování mutací viru a testování účinnosti ochranné vakcíny“. „Můžeš být Paule bez obav, naši lidé to mají pevně v rukou a vakcínu neustále modifikují podle viru. Od našich přátel dostáváme pravidelně vzorky viru odebrané přímo v terénu. Naštěstí asijská a

americká větev vykazují jen minimální odchylky od programovaného vývoje. Zatím jsme nemuseli dělat dva druhy vakcín, ale i na takový případ jsme připraveni. Ukazuje se, jak bylo dobře, že Swoboda zabudoval do viru zadní vrátka, která zvyšují účinnost vakcín“. Holzfern se usmál, ale všechny jeho obavy nebyly ještě zaplašeny „Nehrozí, že ptačím virem nenapravitelně zdecimujeme i populace vodních ptáků“? Lada ožila „Kdepak, nemusíte mít obavy. Pouze počáteční fáze šíření viru byla svázána s oběti ptačích hostitelů. Od té doby co virus zmutoval na šíření mezi lidmi není už pro ptáky nebezpečný a původní verze se utlumila“. „To jsem rád“ kvitoval Holzfern. „A těch asi třicet tisíc ptačích obětí to je už konečné číslo“, dodala Lada. Ponticeli se usmál „To je dobré skóre třicet tisíc vůči milionu a to jsme teprve na začátku. Šíření viru bychom měli podporovat zejména v oblastech, kde se stýká civilizace s divokou přírodou. Až budou vymřelé a opuštěné, tak se tam snadno vrátí přirozený řád. To znamená věnovat větší pozornost i Africe“. „Však už je nejvyšší čas“, přitakal Holzfern. Příjemný chládek letního večera, dobré víno a společné zájmy dokonale rozptýlily úvodní chmury. Když se trojice krátce před půlnocí loučila, byla ve výborném rozmaru. Proč také ne, když se projekt Misanthrop vyvíjí podle plánu.

Světlovlasá dívka si pečlivě pročesala své vlasy splývající až na ramena, stáhla je ozdobnou sponou a zakryla je šátkem. Vzala notebook, kabelku a prošla schodištěm do zahrady domu, který byl spíše palácem. Smaltované kachle s pestrými arabskými ornamenty byly kombinovány s bílou fasádou. Okolo kašny s fontánou byly rozesety keře růží, oleandrů, fikovníků i datlové palmy. Uměle zavlažovaný trávník byl hustší, než doma v Kalifornii. Slovo doma nabývalo pro Jenny stále abstraktnějšího a vzdálenějšího významu. Začalo to tím podivným ránem před třemi lety, kdy šla jako už tolikrát do své nedaleké střední školy. Když míjela limuzínu s tmavými okny, před kterou postávali tři chlapíci vůbec netušila, že následující okamžiky tak drasticky změjí její život. Ten v bílém obleku se jí slušně zeptal na cestu k hotelu Mariott a zatímco mu cestu popisovala, ucítila náhle na svých ústech ruku v rukavici. Silné paže ji uchopily a nacpaly do otevřených dveří limuzíny. Vše se seběhlo během okamžiku, limuzína se rozjela a nikdo si na poloprázdné ulici nevšiml ničeho neobvyklého. Během jízdy se snažila bojovat, ale vysloužila si jen zacvaknutí kožených pout s ocelovým zámkem na rukou a tmavou pásku přes oči. Její únosci zachovávali mlčení a nereagovali na její zoufalé otázky. O mnoho víc se nedozvěděla ani ve vile s výhledem na moře, kam ji převezli. Jakási žena ji vysvětlila, že byla unesena a její otec bude požádán o jistou formu výkupného. Když bude on rozumný a ona spolupracovat nic jí nehrozí a zase se v pořádku setká se svými drahými. Pokud ne, zakončila větu jen významnou pomlčkou. Musela pak ještě nahrát videozáznam a odříkat připravený text, zatím co před sebou držela čerstvé vydání Los Angeles Star. Jenny neměla tušení, kdo jsou ti lidé, kteří ji ještě asi tři týdny zadržovali ve vile. Zacházeli s ní slušně a také jídla měla dostatek. Pak se jednoho dne objevil snědý muž orientálního vzezření a plynou angličtinou ji informoval, že věci se daly do pohybu a do pohybu se musí dát i ona. Protože odjíždějí do jiné země musí absolvovat i drobné očkování. Žena v bílém plášti vytáhla nerezovou kazetu a z ní skleněnou ampulku a jednorázovou stříkačku. Zhruba deset minut po vpichu ucítila Jenny podivnou malátnost a ospalost. Svět byl rozmazaný ale jí bylo všechno jedno. Jako ve snách následovala muže a ženu do auta a později na L.A. International Airport. Když velké jumbo vzlétlo, usnula. Pak už ví ještě méně. Další vzpomínky už má jen na tuto velkou budovu. Dostala osobní služebnou, snad spíš strážkyni. Téměř němou arabskou ženu v černém. Opět s ní dobře zacházeli, ale vězení zůstává vězením i přes květy a zahrady. Suchý horký vzduch postrádající kalifornské vůně jí napověděl, že je kdesi v pouštní oblasti. Podle výzdoby nejspíš na Arabském poloostrově nebo v severní Africe. Teprve mnohem později, když jí dovolili

navštěvovat anglické lyceum usoudila, že je kdesi v Ománu. Nejprve se zaradovala, ale její spolužačky v lyceu se však odmítaly bavit o tom, že je zde vězněna a nějak jí pomoci. Jen se rozpačitě usmívaly a říkaly jak je jim to líto. Přesto bylo studium v lyceu vysvobozením, jinak by se snad Jenny zbláznila. Jen občas se v domě objevil ten snědý Arab s oxfordskou angličtinou, aby jí vyřídil pozdrav od otce s tím, že věci se vyvíjejí dobře. Nechápala sice, jak se věci mohou vyvíjet dobře, když ji tu stále vězní, ale pohlednice od otce k narozeninám a vánocům byly vždy milou vzpruhou. Pokoušela se utéct, ale zdejší palác i lyceum byly obehnány vysokou bílou zdí a průchod střežily bezpečnostní služby. Auto, které ji vozilo tam a zpět nemělo uvnitř funkční kliky dveří. Lidé, s kterými přišla do styku absolutně nereagovali na její prosby. Pokud směla připojit svůj notebook na net, tak jenom na off line stažené stránky sítě, aby nemohla odeslat mailovou zprávu. Za ty tři roky Jenny resignovala a našla si svůj malý svět, ve kterém žila. Součástí výuky byla i arabština a tak se Jenny upnula k tomu, aby se naučila dobře arabsky. Také se vždy velmi těšila na plavání v bazénu lycea. Jako už tolikrát prošla Jenny zahradou, přivoněla k rudé růži Wellington a na chvíli pozorovala dvě zelené ještěrky co se proháněly po bílých kamenech kašny. Auto s šoférem, který ji vozil do lycea už čekalo na příjezdové cestě. Jen ať si chvíli počká, pomyslela si a pomalým loudavým krokem se ještě vydala k pergole porostlé vinnou révou, aby si utrhla zlatavý hrozen. Když však za ní konečně zapadly dveře auta, které se hned rozjelo, ucítila příjemný závan chladného vzduchu klimatizace. Usmála se a začala ochutnávat sladké bobule hroznů.

Do nigerijského Lagosu dorazila Lada v podvečer. Vzácný náklad, který vezla, uložila do ledničky. Vytočila místní číslo a domluvila si schůzku. Pak šla do koupelny a nechala slastně po svém těle stékat proudy vlhké vody. Nařídila si na mobilu buzení na osm a za pár okamžiků už spala. Ráno si oblékla bleděmodrý přiléhavý kostýmek a nechala se taxíkem přivést do kanceláře místního distributora potravinových doplňků firmy Nightingdale. Ulice byly plné aut všeho druhu a stáří, cyklistů ale i chodců. Uvítal ji asi třicetiletý černoš ve světlém kvádru. Posadili se a on jí nabídl chlazenou kolu. Chtěla jen tu light. Pomyslel si, že starosti těch Evropanek jsou v hladovějící Africe trochu absurdní. Z toho co mu řekla pak neměl vůbec radost. Zavléct ten šmejd do jejich domova a on jí ještě musí pomáhat. Píchla mu ochrannou injekci a dala mu krabičku ampulek i pro jeho rodinu. Pak nasedli do jeho auta a vyjeli z Lagosu směrem na sever. Když se konečně propletli ven z města narazili na slušnou a poměrně málo frekventovanou asfaltku. Asi po hodině jízdy odbočili na vedlejší silnici a po další půlhodině přijeli k velkému jezeru. Část břehů byla písčná a část porostlá rákosovým porostem. Na hladině se nacházela směsice vodních ptáků, počínaje volavkami, plameňáky, kormorány a konče ušlechtilými šíjemi bílých labutí. Byly tu i husy a kachny. Oba si vzali obličejové masky. Muž vytáhl krabice s krmivovými granulemi a Lada je postříkala roztokem ze své zvláštní rozprašovačky. Počkali deset minut, až se roztok dokonale vsákl a rozptýlil. Vzorky granul pak umístili na několika místech jak na břehu, tak i na vodu. To jim zabralo skoro hodinu. Oblast byla liduprázdná. Nebylo divu, kdo nemusel, nezdržoval by se zbytečně na žhnoucím slunci. Když skončili a umyli se dezinfekčním roztokem navrhla Lada, aby ve stínu pod stromy poobědvali. Z chladicí tašky vytáhla několik hamburgerů, rajčata a pár banánů. Z termosky nalila hořkou kávu. Vysvětlovala muži jak se chránit v případě epidemie. Vytáhla dvě bílé tablety nalila colu na zapití. „Vezměte si ještě tyto tablety. Podpoří a zvýší účinek protivirové vakcíny“. Muž je vděčně polkl. „Za jak dlouho se zde účinky viru projeví?“, zeptal se. „Asi v průběhu deseti dnů. Dobré je, že nedaleko jezera je řeka, která bývá navigací pro tažné ptáky. Je tu velká migrace. Nebojte slíbená odměna vám bude poukázána s příští dodávkou zboží. Jeho cena bude čtvrtinová. To aby nebyl nápadný převod hotovostí“. Pokračovali v hovoru ještě asi deset minut a Lada již začínala být netrpělivá, že

tablety ještě nezačaly účinkovat. Také muž byl už nedočkavý a navrhl, že by už raději měli zmizet. „Copak vás nudí sedět pod baobabem s mladou žádoucí ženou“, popíchla ho Lada a koketně poodhrnula sukni kus nad kolena. Muž se na ni nechápavě díval, pak si k ní přisedl blíž a pohládl jí koleno. Jeho tvář byla pokryta krůpějemi potu. „Ano jste velmi krásná žena“, řekl „a každý muž po vás musí zatoužit“. Jeho ruka ji objala v pase. Cítila, jak se chvěje. Zatnula zuby, když ucítila jeho ruku na svých nadrech. Náhle se mužova tvář zkřivila bolestí, chytil se za hrdlo a zhroutil se v křeči. Jeho boj o dech a život netrval dlouho. Chladně se dívala na jeho nehybně ležící tělo. Pak dopila kávu a vyndala mu z kapes vše, co by mohlo napomoci jeho identifikaci. Odtáhnout jeho nehybné tělo těch dvacet metrů k vodě se ukázalo být mnohem obtížnější, než čekala. Konečně spadlo s žblunknutím do vody. Lada posbírala zbytky jejich občerstvení, vše naložila do auta a nastartovala. Zařadila jedničku a netrpělivě přidala plyn. Chtěla být co nejdříve pryč z tohoto hrozného místa. Kola se však protočila v písku a auto se nerozjelo. Ihned přestala a vystoupila. Kola byla zahrabána asi deset centimetrů v písku. Polilo ji horko, když si vzpomněla na obdobný případ německého turistického páru v Austrálii. Také jim se zahrabalo auto u odlehlého jezera. Muž se vydal hledat pomoc a už ho nikdo nikdy nespátl. Ženu našli dehydratovanou na pokraji smrti náhodní turisté za deset dní. Nesmím panikařit pomyslela si. Zhluboka dýchala. Náhle si uvědomila tu zvláštní nasládlou a trochu živočišnou vůni, kterou byl vzduch prosycen. Ano opravdu Afrika je cítit ve vzduchu. Čítávala o tom a teď ví, že je to pravda. Pak se pohnula. Prohlédla kufr a našla starou deku a polní lopatku. Osekala s ní několik větví z keřů. Dávala pozor, aby nebyly trnité. Pak poklekla a před koly vyhrabala asi dvoumetrové koleje. Položila do nich větve a položila na ně části deky. Pak znovu nastartovala a opatrně pouštěla spojku. Oddechla si, když se auto plynule rozjelo. Cesta do Lagosu jí trvala několik hodin. Auto zaparkovala v okrajových čtvrtích, klíčky hodila do popelnice a o pár bloků dál si vzala taxi. V hotelu chvatně sbalila své věci, uhradila účet hotově a večerní linkou se vracela do Itálie. Když v letadle konzumovala večeři oddechla si, že ty dva rušné dny má za sebou. Uvědomila si, že podobné příběhy se odehrávaly na odlehlých místech Asie a Ameriky. Jen Evropu vynechali. Jednak proto, že je velmi hustě osídlena a hrozilo by prozrazení a jednak proto, že infekce sem bude stejně sekundárně zanesena civilizací nebo stěhovavými ptáky. Navíc pro návrat k přírodě byla asi Evropa tím méně vhodným místem.

Angela si začala více všimnout dr. Birda. Několikrát ho oslovila v jídelně a požádala o nějakou odbornou radu. Pro mladou půvabnou ženu nebylo tak těžké docílit i toho, že ji začal sám zdravit a občas si i k ní přisedl ke stolu. Stále jen nevěděla jak stočit hovor k ožehavému tématu, které ji tak zajímalo. Až jednou dostala spásný nápad a během oběda ledabyle položila na stůl průhledné desky, ve kterých byla fotografie Jenny Swobodové. Její spolustolovník si jí všiml až při hlavním chodu. Pátravě se na Angelu zadíval a nervózně se zeptal „Odkud máte tuhle fotografii Angelo?“ „Znáte ji“, odpověděla mu otázkou? „Ano“ odpověděl muž a z jeho hlasu bylo znát dojetí. „Je to vaše dcera, vidíte“, vypálila svůj trumf Angela. „Co to má znamenat“, vykoktal muž zmateně. „Jak jste se mohl propůjčit k něčemu tak ohavnému“, pokračovala Angela, „to nemyslíte na památku své dcery?“ „Vůbec ničemu nerozumíte, právě že myslím. A nemluvte o takových věcech tady. Ke mně jít nemůžeme, tam je vše sledováno. Zajdeme do vaší kanceláře a tam si o všem promluvíme, ano?“, vzpamatoval se dr. Bird. Angela přikývla. Dopili pomerančový džus a odebrali se do pracovny Angely. Tam mu Angela pověděla o jednom mladém doktoru z Verbena Genetics, o tom, co objevil ve viru H5N1 a proč je tady. Doktor Bird se zamyslel a pak ji začal vyprávět svůj příběh. Byl na vrcholu svých odborných sil, když ho náhle zasáhl únos jeho dcery. Zprvu si myslel, že jde o běžné finanční požadavky, protože jeho rodina si nežila nijak špatně. Záhy

však zjistil, že tady vůbec nejde o peníze. Ti podivní lidé potřebovali jeho, jeho znalosti a zkušenosti. Pokud chtěl zachránit život svého jediného dítěte musel se jim podřít. A on chtěl, protože Jenny miloval nadevše. Musel souhlasit s odjezdem a prací v odlehlé, ale prvotřídně vybavené laboratoři. Vše muselo být důkladně utajeno, jinak hrozila likvidace dceři i jemu. Dokonce ani své ženě nesměl nic říct. Vše bylo navlečeno tak, že Jenny je mrtvá a zhrzený otec se z toho zhroutil a stáhl do ústraní. Zatímco Jenny drželi v zajetí bůh ví kde a on dostával pouze čas od času její nové fotografie a videozáznamy, on dostal za úkol vyvinout smrtící vir chřipky. Nejprve se té myšlence bránil, není snadné se stát nejmasovějším vrahem v dějinách, ale představa blondaté Jenny a útrapy posledních týdnů nakonec způsobily, že kapituloval. Práce se zprvu nedařila, ale měl i tým zdatných spolupracovníků, ve kterém vynikala Lada Smithová a tak se průlom dostavil. Kromě zadních vrátek pro přípravu účinné vakcíny se mu podařilo do viru propašovat i tu informační sekvenci, která neušla pozornosti toho nadějného doktora z Verbena Genetics. Byla to jakási úlitba jeho svědomí nebo snad bláhová naděje, že se něco stane, co to celé zastaví. Angela poslouchala jako bez dechu. Má mu to věřit? Jsou to výmluvy? Ale všechna fakta do sebe zapadala. „Co čekáte, že bude na konci?“, zeptala se, „myslíte, že až bude dost mrtvých zveřejní vakcínu a vás s dcerou pustí“? „Nechají po světě chodit živoucí důkaz největší genocidy“? Zlomený muž odpověděl „Ne, o sobě si nedělám žádné iluze, ale Jenny o ničem neví tu přece mohou pustit“. V jeho hlase zněla naděje i pochybnost. Pak dr. Bird pokračoval „Nezlobte se, ale moje delší nepřítomnost by byla podezřelá, musím se vrátit do laboratoře. V naší rozmluvě budeme pokračovat zase zítra“. Angela přikývla a dívala se, jak muž odchází. Zadívala se na kalendář na stěně a nemohla pustit z hlavy to, co právě vyslechla. Je to strašné, ale zдалipak by to pro ni udělal i její otec, kdyby se ocitl v podobné situaci? A chtěla by to vůbec za tak strašlivou cenu? Mohla by vůbec s takovým vědomím ještě pak žít?

Petr přijal Angelinu informaci o jednání s dr. Birdem alias prof. Swobodou se smíšenými pocity. Byl to velký risk, protože pokud by byl prof. Swoboda ve firmě z přesvědčení hrozilo jim oběma velké nebezpečí. Na druhé straně snad získali cenného spojence a pokročili v rozkrývání záhady. Ale mohou mu vůbec věřit? Co když je to jen šikovná lest? Angela uvařila ravioly a nabídla k nim Petrovi plechovku piva. Její byt byl malý, ale útulný, vybavený vším potřebným. Měla i dvě ložnice a tak Angela nabídla Petrovi, aby se k ní zítra přestěhoval a nemusel už bydlet v penzionu. Budou tak moci být více spolu a spřádat plány k rozřešení záhady. Angela patřila k těm lidem, kterým chybí enzym na trávení kravského mléka. Po vypití mléka měla vždy zažívací potíže, ale zkysané formy mléka jí nezpůsobovaly žádné problémy. Proto měla v bytě vlastní jogurtovač, ve kterém si sama připravovala kefiry a jogurty. Konec konců byla přece bioložka. Dohodli se, že Angela se zítra opět pokusí kontaktovat prof. Swobodu. Petr jí však kladl na srdce jen ať je opatrná a nenápadná. Při loučení ji políbil na pihovatý nosík a Anží mu dala kroužek s klíči od bytu. „Tak dobrou a hodně štěstí“.

Následující den trávil Petr vyjížděnou po okolí. Vzal si fotoaparát a rozhodl se pořídit nějaké snímky. Projížděl se malebnými kopci v okolí Salerna, kochal se vyhlídkami na azurové zátoky a v poledne znaven a také už hladový poobědval v jedné hospůdce. Kromě něho tam byl jen jeden postarší německý pár, půvabná tmavovláška s přítelem a dvojice Siciliánů v černém a s tmavými brýlemi. Typičtí mafiáni, pomyslel si. Zdržel se tam vlastně až do třetí hodiny, kdy mu náhle zazvonil mobil. Byla to Angela. Oznamovala mu, že už je doma a čeká na něj. Má samozřejmě spousty nových informací a dárek od pana S. Dala ho do jogurtovače. Petr jí slíbil, že do hodiny by mohl být u ní. Nasedl do svého Nissanu a pokračoval v cestě silnicí vinoucí se po hřebenu kopců. Cesta se začala pomalu svažovat dolů

k moři. Zahlédl malebnou zátoku s ostrůvkem na obzoru, vypadala až neskutečně. Pohlédl na fotoaparát na sedadle spolujezdce a pomyslel si tu musím mít. Navyklym pohybem sešlápl pedál brzdy. Nic, pedál se prošlápl, ale auto jelo dál. Duchapřítomně začal podřadovat a použil i ruční brzdu. Podařilo se mu po sto padesáti metrech auto pomalu zastavit na malé odbočce. Roztřesený vystoupil z vozu. Měl neuvěřitelné štěstí, protože silnice se právě začínala svažovat do prudkých serpentin sjezdu k Santa Terese. Chvilí rozvažoval co teď ale pak vytáhl mobil a zavolal na asistenční číslo, které mu dali v půjčovně. Oznamil poruchu a žena na druhé straně linky si nechala podrobně popsat, kde se nachází a pak mu řekla, že do půl hodiny u něho bude odtahová služba. Tak to si mohu tu zátoku klidně vyfotit pomyslel si a vydal se těch sto padesát metrů zpět. Udělal asi tři snímky a loudavě se vrátil k autu. Za několik desítek minut skutečně přijelo žluté odtahové auto. Muž během krátké chvíle auto naložil na vlek a pokynul Petrovi, ať si sedne k němu do kabiny. „Vezmu vás s sebou do servisu a tam vám přivezou nové auto. To jste měl tedy z pekla štěstí, že jste nevjel do toho klesání“. Petr přikývl a auto se vyrazilo směrem k Santa Terese. Asi za čtyřicet minut dorazili do malého servisu na předměstí. Nissan šel hned na stojan. Mechanik se divil, protože takové totální selhání brzd je velice nepravděpodobné a prakticky se s ním nesetkávají. Se zájmem studoval spodek auta. Náhle zavolal pracovníka odtahovky a pak i Petra. „Tak se podívejte sem. To nebyla porucha. Někdo vás nemá rád. Vidíte tyhle naříznuté brzdové hadičky? Na obou nezávislých brzdových okruzích. Někdo počítal s tím, že jak párkrát ve sjezdu zabrzdíte, tak se to provalí a systém přestane brzdit. Dnes jste se podruhé narodil“. Petr ho poslouchal bez dechu. To přece není možné. Tak už po něm jdou. Ale kdo to mohl udělat a kdy? Muselo se to stát někdy během jeho výletu, nejspíš během oběda v té hospůdce. Maně si vzpomněl na ty „mafiany“. Pak si také vzpomněl na Angelu. Tímto incidentem ztratil dobrou hodinu a ona na něj čeká. Naštěstí mu zatím z půjčovny dovezli nové auto. Dokonce i barva byla stejná. Nasedl, rozjel se a pak neopomněl vyzkoušet brzdy. Musel se usmát, přece dvakrát nevstoupíš do stejné řeky. Cesta k bytu Angely mu trvala asi patnáct minut. Zazvonil, ale ani na opakované zvonění nepřišla otevřít. Že by musela odejít? Pak si vzpomněl na svazek klíčů, které mu včera dala. Počká tu na ni. Chvatně otevřel a vstoupil. Stále čekal, že si možná jen zdřímala. Ale nepořádek, který ho uvítal jasně naznačoval, že si nezdřímala. Celý byt byl vzhůru nohama jako by se jím prohnalo tornádo. Zásuvky vysypané, věci ze skříněk rozházené po zemi. Dokonce i čalounění rozřezané. A pak ji uviděl. Ležela v koupelně a na prsou měla velkou rudou skvrnu. „Anží, proboha to ne“, vrhl se k ní, ale naděje zmizela, když se jí dotkl. Horečně přemýšlel. Brzdy a teď Anží jdou po nich, to je jasné. Co teď? Pak si vzpomněl na telefonát Anží a dárek od pana S. v jogurtovači. Přešel do kuchyně. Jogurtovač byl naštěstí celý. Když sejmul kryt našel v něm vedle kefiru Petriho misku a klíčenku s flash pamětí. V misce byla zjevně nějaká kultura. Byla evidentně bakteriální a nevypadala na virovou. Obojí schoval do kapsy a pak vytočil tísňové číslo policie. Telefonát, který měl dr. Holzfern v podvečer ho potěšil. Volala Lada. „Tak ten problém se zvědavým doktůrkem a tou jeho malou čmuchalkou je vyřešen. Myslím, že byl nejvyšší čas“. „Jistě a děkuji“, muž se usmál a zavěsil.

Poručík Verra se už pomalu chystal uklidit svůj pracovní stůl. Slíbil ženě, že dnes spolu půjdou na školní besídku, kde bude vystupovat jejich dcera. A pak zazvonil ten telefon. Vražda v okrajové čtvrti. Poručík nejdřív zavolal ženě a vyslechl si její levity a pak zalarmoval výjezdni tým mordparty. Když dorazil do bytu a uviděl ten nepořádek pomyslel si, že jde o typické loupežné přepadení. To by mohlo být brzy vyřízené. Jeho lidi se dali bez řeči do práce. Fotografovali a snímali otisky. Muž, který je zavolal, seděl v křesle a nervózně ťukal prsty na desku stolku. Jeho americký přízvuk mu dělal potíže jen prvních pár minut, pak

si zvykl. To, co mu Petr vyprávěl mu udělalo vrásky na čele. Bylo jasné, že nejen, že nestihne školní besídku, ale nestihne toho mnohem víc. Byl zkrátka v pěkném průšvih. Tedy jestli si to ten Američan nevymýšlí. Ale zdá se, že má alibi. Oběť byla dle doktora mrtvá už v době, kdy byl Američan v servisu. Tam mu potvrdili, i že brzdy jeho auta byly nařezané. Taky se zdálo, že z bytu nebylo nic cenného ukradeno. I když ta, která by to mohla potvrdit teď ležela přikrytá igelitem. To se musí stát zrovna mně, pomyslel si. Bude muset informovat tajnou službu a ti dají zřejmě vědět Amíkům. CIA nebo FBI? Konec konců to už není jeho věc. Když po hodině jeho lidé skončili, požádal Petra, aby jel za nimi na oddělení sepsat protokol. Nesmí nic podcenit, protože v záležitosti se budou určitě šťourat lidi z vedení. Bude to bomba, až se toho chytí média. Možná bude mediálně slavný. Ale zatím to musí držet pod pokličkou, tolik mu zdravý rozum napovídal. Povzdechl si, zapálil cigaretu a dal se do sepisování hlášení.

Hned druhý den dopoledne dorazil tým z ústředí. Tři muži, kteří se vůbec nepodobali agentům z akčních filmů. Jejich velitel se mu představil jako major Grassi. Na operativní poradě řešili jak dál. Nemají vlastně nic konkrétního v ruce. Na druhé straně jde o tak třaskavou věc, že si nemohou dovolit chybu. Na přání majora byl výjimečně přizván i Petr. Vylíčil jim stručně pozadí a historii případu, u kterého byl od samého začátku. Také je seznámil se složitostí problematiky viru ptačí chřipky. Chřipkových virů je celá řada, ale pouze typ A infikuje ptáky a to všechny jeho podtypy. Mezi podtypy, které infikují jak lidi, tak ptáky jsou však významné genetické rozdíly. Viry A se tedy dělí na podtypy a ty ještě na různé řetězce. Podtypy H5, H7 a H9 se například liší v síle infekce. Nejhorší je typ H5 i když některé jeho řetězce mohou být i mírné. Typy H7 a H9 jsou zatím vzácnější. Každý z virů může nést jeden z devíti druhů neuraminidazových povrchových proteinů a tak tvoří devět řetězců každého podtypu (např. H5N1, H5N2, H5N3, H5N9). Ten, který je notoricky známý, nejvirulentnější a pandemicky se šíří je H5N1. „To by stačilo“, zarazil ho major Grassi, „nechceme studovat virologii, ale chytit vrahy a ty povedené ptáčky“. Pak pokračoval „Musíme přenést vyšetřování vraždy Angely Merkuciové na půdu společnosti Nightingdale. Doufejme, že se tam něčeho chytíme. Nesmíme dál ale vědět co víme o pozadí té vraždy nebo je jinak vyplašit. Petr tam s námi nemůže, toho znají, ale propašujeme do týmu nějakého italského odborníka“. Bylo dohodnuto, že odborníka dodá palermská universita a že tým navštíví firmu Nightingdale pozítří.

Petr zkontroloval na netu zprávy o pandemii ptačí chřipky a to co zjistil ho vůbec nepotěšilo. Tak už i Afrika pomyslel si, když četl o novém ohnisku v Nigerii. Z Afriky migruje spousta ptáků přes Evropu a to nebyla dobrá zpráva. Také počet lidských obětí vykazoval vzestupnou linii. Napsal mail Mary a vyrazil do města. Chvilí bloumal kamennými uličkami a pozoroval lodě v přístavu a pak se rozhodl zajet k nějaké útulné restauraci. Nasedl do svého Nissanu a bezmyšlenkovitě se rozjel. Neujel však ještě ani deset metrů, když na poslední chvíli před autem spatřil ženu. Šlápl prudce na pedál brzdy a auto se s kvílením zastavilo. Přesto došlo ke kontaktu kapoty s tělem a Petr si s hrůzou uvědomil, že ženu srazil. Rychle vyběhl před auto. Ležela tam sotva třicetiletá brunetka a sbírala se ze země. Petr k ní přiklekl a pomáhal jí na nohy. „Moc se omlouvám, viděl jsem vás až v posledním momentě. Je mi to líto. Nejste zraněna? Bolí vás něco?“ Teprve teď si všiml, že žena v přiléhavém bleděmodrém kostýmku je velmi hezká. „Ne, myslím, že to bude dobré, tedy až na ty punčocháče“, ukázala na prodřená kolena, „ale pořádně jste mě vyděsil“, usmála se na něj. „Odvezu vás k lékaři, aby vás prohlédl“, nabídl se. „Ne to nebude třeba, myslím, že jsem se jen polekala. Ale, budu ráda, pokud mě zavezete domů, s takto vyzdobenými koleny bych se nerada promenovala po městě“, dodala trochu rozpačitě. „Samozřejmě“, nabídl se galantně Petr, který byl rád, že to tak dobře dopadlo. Pomohl ženě vstát a usadil ji na předním sedadle. Prohlížel si její tmavé

jiskrné oči, které se už vzpamatovaly a třpytily se za závojem bohatých černých řas. Její nos byl rovný a spíše úzký, zato plnost rtů zdůrazňovala rudá růž. Výstřih kostýmku byl spíše decentní, přesto dával tušit, že to co skrývá by dovedlo zrychlit dech nejednomu muži. K průzkumu toho co dole vykukovalo ze sukně nad kolena se už nedostal. „Já jsem Lada“, řekla žena s úsměvem pobavena jeho obdivně zkoumavým pohledem a podala mu svou drobnou ruku. „Petr“, hlesl a jeho rty se letmo dotkly podávané ruky. Petr se opatrně rozjel a žena ho navigovala. „Užíváte si zasloužené dovolené na slunné Sicílii“, zeptala se po chvíli? „Tak nějak“, přitakal Petr, „je tady opravdu krásně a ten poklid. Tedy pokud vám zrovna půvabné ženy neskáčí před auto“, zažertoval Petr. „Já vím, je to moje vina. Zamyslela jsem se a nedávala pozor“, připustila s úsměvem žena. Asi za čtvrt hodiny byli na místě. Malá vilka se zelení. Petr otevřel dveře a pomohl Ladě vystoupit. Chtěl se rozloučit, ale žena rezolutně odmítla. „Ne ne, musíte přijmout mé pozvání na kávu jako malou náplast na to, co jsem vám způsobila“, usmála se a podívala se takovým pohledem, který nepřipouštěl námitek. A Petr ani namítat nechtěl. Ta žena se mu líbila. Měla v sobě něco, co poutalo a dráždilo pozornost mužů. Zároveň z ní vyzařovala rozhodnost a cílevědomost. Prošli vstupní halou a žena ho usadila v obývacím pokoji, který byl vkusně zařízen koženými křesly a pohovkou. „Dáte si nějaký aperitiv, zatím co uvařím kávu?“, zeptala se. „Ne děkuji“, žena odešla do kuchyně a Petr se rozhlížel po pokoji. Nežije si špatně, pomyslel si, když sledoval vkusné zařízení bytu, širokouhlou televizi s domácím kinem. Bylo zde i několik olejomaleb a sošek, které připomínaly dálný orient. Když se žena vrátila s kouřící konvicí a dvěma šálky všiml si její proměny. Bleděmodrý kostýmek vystřídal hebký župánek, který skrýval, co musel a ostatní zdůrazňoval. Žena postavila konvicí na stůl naplnila šálky a pak ještě přinesla z nedalekého baru dvě sklenky se zlatavou whisky. „To a bychom se vzpamatovali z toho šoku“, dodala s úsměvem. Byla to jemná dvanáctiletá skotská a chutnala náramně. „Jste milá a pozorná hostitelka“, řekl Petr a nemohl spustit oči z její postavy. Všimla si toho a nabídla kávu. Byla silná a hořká. Konverzace i konzumace pokračovala a Petr si uvědomoval, že ho ta žena přitahuje. Její úsměvy a oční kontakt ho povzbudily natolik, že se osmělil přisednout vedle ní na pohovku. Ne protestovala ani, když jí jedna jeho ruka lehce objala kolem ramen a druhá jí pohladila kolínko, které koketně vykukovalo z pod župánku. Otočila k němu svůj obličej a jejich rty se octly nebezpečně blízko sebe. Ucítil její vůni a jejich rty se na sebe přísály v dlouhém polibku. Nezůstalo jen při jednom. Kupodivu to byla ona, kdo Petra lehce položil na záda. Přitom jí z župánku lehce vyklouzlo bílé ňadro s tmavou jako třešnička nalitou bradavkou. Petr se položil, cítil se malátný, i když jeho srdce vzrušeně bilo. Lehce zaklonil hlavu a jeho oči zaregistrovaly diplom visící na zdi za pohovkou. Chtěl to ihned pustit z hlavy a věnovat se rozkoším, které se mu nabízely, ale cosi ho přimělo, aby tam znovu zaostřil svůj zrak. Bylo tam velkými písmeny napsáno jméno. Jméno, které znal Dr. Lada Smithová. To přece není možné pomyslel si, ale současně cítil, jak se mu scéna před očima rozmazává a jeho vědomí se propadá kamsi hluboko.

Jenny se slastně protáhla a vylezla z bazénu. Ten byl lemován kachlíky s krásnými barevnými ornamenty, které mu dodávaly exotický orientální ráz. Uplavala dnes dvacet bazénů a její tělo to cítilo. Chtěla se udržovat v kondici a udělat něco pro svou pevnou postavu, protože podvědomě doufala, že její vězení jednou skončí a ona se vrátí do normálního života. Měla na sobě červené slušivé bikiny, které byly uvnitř lycea se skřípěním zubů tolerovány, zatímco ostatní dívky měly jednoduché plavky. I to bylo na arabské poměry odvážné. Přisedla si ke kamarádce Sheile. Zářivá modrooká blondýnka a tmavovlasá kráska s temnými jiskrnými očima. Ten kontrast jen podtrhoval absurdnost situace. Oblíbila si ji proto, že Sheila byla zvědavější a samostatnější, než jiné arabské dívky a zajímal ji ten pro ni tajemný a nepochopitelný život žen v západní společnosti. Nemohla pochopit, že ženy tam se klidně

mohou mužům postavit, jsou policistkami, lékařkami nebo i pilotkami. Že dovedou s muži mávat a ti jim často klečí u nohou. „Kdybys viděla, jak se kluci předháněli ve vytahování a slibování jen abych s nimi šla do kina“. „Víš já si ani nedovedu představit, jaké je to jít někam s klukem, být s ním sama a ještě potmě v kině. Co bych si s ním povídala, asi bych byla stále červená studem. I když samozřejmě potají si s holkama vyprávíme i o klucích. Ale spíš s obavami. Matky nás straší, že muži se k ženám chovají tak trochu jako zvířata. Mají nás hlavně pro své ukojení“, svěřila se Sheila. „Jasně, i kluci u nás jsou nadřzení a ty kecy, co pořád mají. Ale když nechceš, tak si nic nedovolí. Holka je ta, kdo rozhoduje kam, až to zajde. To oni dobře vědí, že by byl malér“, vysvětlovala Jenny. „Je to jako z jiné planety“, kroutila hlavou Sheila. Jenny pokračovala „Podívej před sto lety byly taky i u nás ještě ženy utápnuté a o většině věcí rozhodoval muž. Všechno se ale mění a vývoj nejde zastavit. I ty chodíš do školy, znáš matematiku, biologii. To přeci taky dřív nebývalo. Tvoje dcery se už budou nakrucovat v mini a randit s klukama“, zahihňala se Jenny. „Tak to chci vidět“, zasmála se od srdce Sheila. „Moji rodiče pro mě chystají Omara. Je mu devatenáct a bude studovat v Oxfordu“, svěřila se Sheila. Jenny v jejím hlase cítila směsici pýchy i obav. „Tak vidíš, tam přičichne k našemu způsobu života a pro tebe už bude snadnější ho zpacifikovat“. „Jen si nemysli. Táta taky studoval na Sorboně medicínu a máš to vidět u nás doma. Je sice rozumný a dá se s ním mluvit, ale vzepít se rodu se neodváží. Ty tradice jsou u nás moc silné a mocné“. Jenny pokrčila nosík „Až budou mít všichni vaši muži západní university, tak se to změní“. „Nezmění, jsou tu ještě církevní islámské školy a prostý lid o víře nepochybuje. Nejraději by život vrátili o tisíc let zpátky. Říkají, že by nás váš způsob života uvrhl do zmatku a vykořenil. Přinesl neřesti, drogy a zločin. Já fakt nevím. Na jednu stranu ti moc závidím, ale asi bych taky u vás žít neuměla“, rozpovídala se Sheila. „Ta ptačí chřipka to je prý také trest od Alláha“, dodala Sheila. „A proč Alláh trestá i váš pravověrné a chřipka neřadí jen na západě“, zapochybovala Jenny. „Pokud vím, tak zatím na ni umřelo víc muslimů, než křesťanů“. „Nevyzpytatelné jsou cesty Alláhovy“, opakovala Sheila naučenou poučku, ale v jejích očích zazářily plamínky úsměvu a ironie.

Petr cítil, že se mu vrací vědomí. Probouzel se těžce, jakoby po velkém flámu. Co se to vlastně přihodilo, pokoušel se uspořádat své myšlenky. Porazil nějakou ženu, pak ji vzal domů. Byla svůdná a pak ten diplom. Kde to jsem pomyslel si? Ležel na posteli a ruce a nohy měl zafixovány. Ta místnost měla daleko do elegance obývacího slečny Smithové. Tak to nebyla náhoda, nastražila to na mě. A já jsem jako hlupák naletěl. Kdybych nedbal jejích slov a půvabů a odvezl ji do nemocnice nemusel bych tu tak bezmocně ležet. Ty zatracené ženské to s námi umí. Jak mě ještě sváděla, aby droga měla dost času působit. Asi půl hodiny přemýšlel nad svým tristním postavením, ale nic rozumného nevymyslel. Jediné pozitivum je, že se mě zatím nezbavili, jako Angely, pomyslel si. Uslyšel nějaký zvuk, pak zarachotil zámek a do místnosti vešel muž a žena. V ženě poznal svou únoskyni. Tentokrát neměla župánek, ale tmavomodré letní šaty. Asi je modrá její oblíbená pomyslel si. Usmála se na něj a zeptala se, jak se vyspal. „No už jsem spal i líp“, připustil Petr. Zato muž, který ji doprovázel zdá se neměl pochopení pro humornost setkání. Byl to asi čtyřicátník v domácím obleku. Prořídle hnědé vlasy kontrastovaly s jeho až pichlavými černými očima. „Doktore Valisi, doufám, že mi povíte, co vás přivedlo do naší firmy a po čem to vlastně čmoucháte?“, zeptal se klidným hlasem. Znají mé jméno. No mají mé dokumenty, přemýšlel horečně Petr. Měl sto chutí vmést jim do tváře, že ví o jejich hrůzném projektu, ale zbytky pudu sebezáchovy mu říkaly, že to by byl ten nejjistější způsob, jak se zprovodit ze světa. Musí se snažit spíš získávat čas. „Myslím, že tady jde o tragické nedorozumění. Asi si mě s někým pletete. Já jsem přijel obdivovat krásy Sicílie“, pokoušel se Petr, ale sám cítil, že jeho hlasu chybí přesvědčivost. „A proto jste se dal zaměstnat v Nightingdale, že?“, usmála se Lada. „My máme čas i prostředky, jak získat odpovědi na naše otázky“, řekl klidně muž. „Kdo vás

poslal a s jakým posláním? Proč zrovna k nám? Až budete chtít odpovídat, tak zazvoňte na tento zvonek“ a položil do Petrova dosahu něco jako dálkové ovládání. „Pak dostanete i najíst“. Lada se potutelně usmála „A až budete mít nutkání, taky zazvoňte a já vám přijdu podržet bažanta“. Petr mlčel a skřípal zuby. Přece jen je naivní pitomec. Jak si jen mohl myslet, že sám přelstí lidi, kteří dokázali obalamutit svět a obšťastnit ho pandemií chřipky. Určitě to nejsou žádní hlupáci a vše mají dobře promyšleno a zabezpečeno. Muž pokýval hlavou „Tak dostaňte brzy rozum mladý muži. Nemám proti vám nic osobního“. „Tak pa brouku a nenech mě dlouho čekat“, přisadila si Lada a poté oba opustili místnost.

Policejní tým dorazil do Nightingdale krátce po deváté. Byl pětičlenný. Poručíka Verru, a majora Grassiho doplňovali dva technici a jeden docent z palermské university. Přijal je ředitel dr. Ponticeli. Byl zdvořilý, vyslechl důvody jejich návštěvy a umožnil technikům, aby prohlédli pracovnu Angely Mercuriové. „Víte, domníváme se, že její vražda nějak souvisí s jejím zaměstnáním. Někdo v jejím bytě něco důkladně hledal, ale cenné věci nebyly odcizeny. Na čem u vás pracovala?“, zeptal se Verra. „Byla to střední technická pracovnice a pracovala na technologii výroby potravních doplňků a částečně i kyseliny citronové. Nic co by zajímalo konkurenční firmy, jestli máte tohle na mysli“, opáčil klidně ředitel. „S kým se Angela stýkala ve vaší firmě? Měla nějaké přátele?“. „Byla to veselá žena, s laboranty, techniky, ale nemyslím, že by v naší firmě byl čas navazovat nějaká hluboká přátelství“, opáčil dr. Ponticeli. „Můžeme si s nimi promluvit?“. „Jistě, pokud je to nebude příliš odvádět od práce“. Postupně prohlédli celá první dvě patra, lidé, s kterými mluvili, projevovali živou účast nad Angeliným tragickým osudem a všichni se shodovali na tom, že to byla příjemná veselá žena, která snad ani nemohla mít nepřátele. Pak Grassi požádal, zda by jim dr. Ponticeli otevřel dveře do třetího patra. Jeho chování se o poznání změnilo. „Pánové, věnoval jsem vám už hodinu svého drahocenného času. Mým zájmem je aby se tato tragická událost vysvětlila, ale třetí poschodí s Angelou nijak nesouvisí. Tam nechodila. Tam máme své vlastní proprietární technologie, které jsou naším know-how a které si také chráníme jako obchodní tajemství. Proto lituji“. Poručík Verra poznamenal „Můžeme si vyžádat soudní povolení k prohlídce“. „Pak vám budu k dispozici“, usmál se ředitel a úklonou naznačil, že považuje rozhovor za ukončený. Grassi pochopil, že tady už asi více nedosáhnou. S úsměvem se rozloučil a poděkoval Ponticelimu za vstřícnost a jeho vzácný čas.

Když tým v kanceláři hodnotil výsledky mise musel si přiznat, že mnoho nepokročili. V osobních věcech Angely Mercuriové nenašli nic, co by jim v případě nějak pomohlo. Dokonce ani nic, co by její vraždu spojovalo s firmou. Jen biologický odborník potvrdil Petrovy závěry. Ano ta firma je podezřelá. Mohutný filtrační systém a některé další faktory naznačují, že by mohla skrývat moderní virologickou laboratoř. To bylo závažné. Verra se pokoušel volat Petra mobilem, ale ten byl už podruhé nedostupný.

Večer byla do vily dr. Holzferna narychlo svolána porada. Přítomni byli dr. Ponticeli a Lada. I když byla situace naléhavá trojice nenarušila bonton. Nejprve se podávala večeře. Pečený srnčí hřbet s noky a sicilským červeným vínem, sýrový desert a zmrzlina. Všichni čekali až Holzfern promluví. Ten jako by si dával na čas, jako by bylo to nejdůležitější vychutnat tu dobrou krmí. Ostatně jeho hospodyně byla i výbornou kuchařkou. Tentokrát však jeho spolustolovníci neměli z večeře obvyklý kulinářský požitek. Konečně promluvil: „Přátelé, je na čase poradit se jak dál. V našem projektu jsme už dosáhli většinu vytčených cílů. Virus se úspěšně šíří a nezdá se pravděpodobné, že by se někomu podařilo vyrobit účinnou vakcínu bez informací, které máme k dispozici jen my. Myslím, že počet obětí nyní poroste

mocninovou řadou. Konec konců vyskytly se i drobné komplikace. Je tu ten americký doktor a policie. Problém Angely Mercuriové jsme vyřešili, ale dostala se až k prof. Swobodovi. Myslím, že nastal čas abychom zavřeli krám a zametli stopy. Další kultury viru už nebudou třeba, protože už i Afrika byla zasažena. Nebudeme tedy potřebovat už ani prof. Swobodu a jeho dceru“. Lada ho přerušila „Myslíte, že je nezbytné je oba zlikvidovat“? Byla jako molekulární bioložka tak trochu obdivovatelkou prof. Swobody. Učila se z jeho učebnic a imponoval jí i způsob jakým jejich problém zvládl. Cítila, že by bylo škoda takového mozku. Holzfern však nesdílel její ohledy. „Je to absolutně nutné. Nikdo ho ani jeho dceru nesmí spojovat s projektem Misanthrop. A pak nezapomínejte, že zná informace jak vyrobit vakcínu. Anonymní miliony vám nevdají a dva konkrétní lidé byste litovala“, sarkasticky se usmál. „Necháme demontovat třetí patro?“, vrátil rozhovor na racionální bázi Ponticeli. „Ano, myslím, že to bude bezpečnější, zařízení někde uskladníme a necháme tam jen klasické laboratoře s digestořemi. Během pár týdnů nebude už nic firmu Nightingdale spojovat s naší věcí. Profesora Swobodu si bude muset vzít na starost dr. Ponticeli, aby Lada nemusela trpět výčitkami svědomí. Na ni zbude ten Američan“. Lada se jen ušklíbla a Holzfern pokračoval „ale dříve z něj musíme dostat, co ho přivedlo na naši stopu, kde jsme udělali chybu. Někjaký nátlak bude nutný. Nejsem příznivcem drčení varlat, doufám, Lado, že si poradíte inteligentněji“. „Spolehněte se“, usmála se Lada, „z farmakologie jsem měla výbornou“. Holzfern pokračoval „O Swobodovu dceru se postarají naši omáňší přátelé. Už jsem vydal potřebné informace“. Trojice ještě dohodla detaily a vypila ještě jednu láhev toho výborného červeného. Před půlnocí se Ponticeli rozloučil a odjel domů. Lada teď přebývala ve vile, protože měla na starost Petra. Holzfern ji ubytoval v jednom z bohatě zařízených hostinských pokojů. Osprchovala se a chvíli se nahá převalovala v posteli. Vzduch byl naplněn žárem z rozpálených skal a vůní bylin. Stále se jí vracel na mysl ten Američan. Byl hezký a dobře stavěný. Za jiných okolností... Z úvah ji vysvobodil spánek.

Jenny se s Sheilou velmi spřátelila a trávily spolu v lyceu veškerý volný čas. Sheila dobře znala osud Jenny a její nedobrovolný pobyt v Ománu. Jako jediná byla schopna se dívat na její osud rozumně a bez bázně. Ráda by jí nějak pomohla, ale nevěděla, jak by to bylo možné. Často to spolu probíraly, až nakonec vymyslely plán, který by mohl fungovat a při tom Sheilu přímo neohrozil. Většinu arabských dívek sice přivázeli do lycea autem, ale ty které to měly blízko chodily do lycea pěšky většinou ve dvojicích nebo trojicích a nebyly nijak kontrolovány nebo omezovány. Některé z nich přicházely zahalené jiné modernější ne. Na tom byl založen jejich plán. Sheila přinesla a ukryla dvě černé burky. Burka, tradiční oděv prostých arabských žen, zahalovala ženinu postavu od hlavy až k nohám, byla schopna zakrýt Jenniny bloňďaté vlasy a utajit její identitu. Dlouho se rozhodovaly, zda a kdy provést svůj plán. Přece jen to bylo riskantní a nezdálo by se mohlo mít pro obě katastrofální následky. Naděje na změnu naplnila Jenny novou energií a odhodláním. Už spolu nescíslněkrát probraly snad každý detail svého plánu a tak se rozhodly, že nastal čas ho uskutečnit. Dnes tedy přišel ten rozhodující den. Byl čtvrtek a den před muslimským svátkem se dívkám zdálo jako nejvhodnější. Obě byly nervózní a při výuce roztěkané, takže byly několikrát učitelkou napomínány. Na konci vyučování si na WC na oděv navlékly černé burky a pomalu se vydaly k vrátnici. Násilím se přinutily jít pomalu kolem pracovníka ochranky a jako by si pomalu špítaly. Muž se na ně zkoumavě podíval a v obou dívkách by se krve nedořezal. Neřekl však nic a s mužskou nadřazeností jen pokynul rukou, ať jdou. Chtělo by se jim běžet, ale věděly, že teď ještě musí vydržet. Pomalu přešly přes park a několik bloků až se dostaly do turistické čtvrti. Zastavily se v parku, kde se s Jenny Sheila rozloučila, dala jí své naspořené peníze a

popřála hodně štěstí. Pak Jenny za keřem rychle svlékla burku a podala ji Sheile, aby ji skryla pod svojí. Teď zase vypadala jako západní turistka. Ty se sice také většinou nepohybovaly samy, ale čas od času se to stávalo. Jenny se rychle vydala na cestu a brzy dosáhla rušnější ulici. Potkávala většinou arabské muže nebo ženy v jejich doprovodu. Sem tam nějaký turista. Konečně zahlédla stojící taxík. Přišla k němu a anglicky se zeptala, zda je volný. Arab v tradičním arabském oděvu se na ni překvapeně podíval a pak pokynul na zadní sedadla. „K americké ambasádě“, řekla Jenny pevným hlasem. „Bude to přes třicet mil a budete mi muset zaplatit i zpáteční cestu“, namítl muž, který z rita nejevil žádné nadšení. Tak mladá žena a sama, to bylo přece jen i na ty bláznivé Američany nezvyklé. „S tím počítám“, odpověděla Jenny. Když se bílý mercedes rozjel, pocítila Jenny úlevu. Přispěl k ní i chladný vzduch klimatizace, který zmírnil venku panující téměř čtyřicetistupňový žár. Celou cestu Jenny mlčela a Arab naštěstí necítil potřebu bavit se se ženou. Vyjeli z městečka a jeli po široké asfaltce s hladkým povrchem. Kolem jen duny písku občas lemované ostrůvky palem. I když muž jel poměrně rychle, Jenny připadala ta cesta nekonečná. Co všechno se jí honilo hlavou. Často se ohlížela, jestli za nimi nejede nějaký podezřelý vůz s pronásledovateli. Konečně se objevilo předměstí hlavního města. Rázem tu byla zeleň, bílé domy a hotely. Po dalších deseti minutách vůz zastavil asi dvacet metrů od budovy, nad kterou vlály hvězdy a pruhy. Ještě nikdy Jenny neviděla vlajku své vlasti tak ráda jako teď. Zaplatila mužovi požadovanou sumu a dobré spropitné, opatrně se rozhlédla a rychlým krokem zamířila ke dveřím ambasády, nedaleko které hlídkoval ománský policista. Ten ji naštěstí nevěnoval žádnou pozornost. Konzulární úředník byl velmi překvapen, když mu mladá žena pověděla svůj osud. Neměla s sebou žádné doklady a musel tedy postupovat opatrně. Zavolal proto bezpečnostního důstojníka a tomu musela svůj příběh opakovat slovo od slova. Všem bylo jasné, že Jenny bude muset zůstat v budově ambasády, dokud se její identita neproověří a dokud ji nebudou moct vystavit nové doklady. To však Jenny znělo jako rajska hudba. Zvláště když jí umožnili telefonický hovor s matkou. Připadala si tak šťastná a jen si vzpomněla na Sheilu. Snad ji nebudou spojovat s jejím útekem.

Lada navštěvovala Petra několikrát za den. Dávala mu pít, ale žádné jídlo. Obzvláště potupné bylo, když ji musel požádat o vykonání potřeby. S úsměvem mu stáhla kalhoty a nasadila bažanta na příslušná místa. Musel vyslechnout i její poznámky, zda by nebylo lepší svlékat kalhoty při vhodnější příležitosti, ale to konec konců zaleží jen na něm. Stačí, aby jí vypověděl celý svůj příběh, jak a proč sem přijel. Pak i ona bude uznalá. Měl už silný hlad, ale věděl, že mlčení je to, čemu zatím vděčí za svůj život. „Nemysli si, že tě nedokážu k mluvení přimět“, přešla Lada na tykání, „stejně mi nakonec všechno sám povíš a rád. Dám ti ještě lhůtu do zítřka a pak použiju drogy, tak si to dobře rozmysli“. Petr horečně přemýšlel, co udělat? Má si vymyslet nějakou legendu, kterou by mohl prodlužovat a doufat v zázrak? Když z něj dostanou pravdu, tak asi rychle skončí. Nesmí také ohrozit Mary doma. Stačí, že má Angelu na svědomí. Když prozradí, že ví o profesoru Swobodovi nebo o jeho poselství, tak tím zpečetí i jeho osud. Ale to přece oni vědí, že Angela vyzvíдалa u Swobody. Má vůbec Swobodu litovat, svůj osud si vlastně zaslouží. Celý ten příběh se před ním odvíjel znovu a Petr se snažil najít místo, kde nadělal chyby. Úvahami se snažil také zaplašit pocit hladu, který se stále neúprosněji hlásil.

Čím víc Swoboda přemýšlel o rozhovoru s Angelou, tím pesimističtěji se mu jevil jeho další osud. Chudák děvče, zařadila se vlastně do nepřehledné řady jeho obětí. Jak mohl být tak bláhový a myslet si, že spoluprací něco vyřeší. Připadal si jako doktor Faust, který za jiskřičku naděje zaprodal svou duši. Zničil vlastně nejen svůj život, ale i celé své odborné

dílo. Lidé si ho nebudou pamatovat jako autora učebnic, ale jako člověka, který vyvinul ten strašný virus. Psychologové ho budou dávat jako odstrašující případ nezodpovědnosti vědce. Zpronevěřil se svému poslání. Ano selhal. Kostky byly vrženy už tenkrát, když si ho vybrali a unesli mu Jenny. Už tehdy byl osud naplněn a měl ho pokorně přijmout. Tím hrůzným odkladem jen stejně bloudil v kruhu. A kruh se teď uzavírá. S hrůzou si uvědomil, že byla období, kdy ho práce na viru pohltila, zaujala a uspokojovala jako vyřešený složitý vědecký problém. To už bylo ale pryč. Lidská společnost po generace lopotně shromažďuje a slepuje tu velkolepou stavbu poznání. I on ji lepil, ale pak zklamal a zneužil své znalosti proti lidem. Ten Kainův cejch pálí a nejde smýt. Bránil se i myšlence na ženu a Jenny. Vždyť i ony se za něj budou stydět. Smutně si uvědomil, že Jenny se to možná ani nedozví. Jeho život ztratil smysl a opodstatnění a to poslední co může udělat je skoncovat se spoluprací s těmi zloduchy. Rozhlédl se smutně po laboratoři. Ano byly tu zásoby hořlavých extrakčních rozpouštědel, konec konců i v příručním skladu. Za chvíli shromáždil více jak hektolitr hořlavin. Byl spokojen, ale věděl, že si musí pospíšet, než se lidé vrátí z oběda. Nalil značné množství do větracích kanálů, zbytek rozlil po podlaze. Pak položil plotýnku vařiče do louže rozpouštědel a zapnul ji na nejvyšší stupeň. Unaven přešel pomalu ke svému stolu. Ze zabroušené lahvičky nabral na špičku špachtle kyanid zamíchal ho do sklenice s vodou, zhluboka se nadechl a vypil ji až do dna. Pak si sedl do křesla a zadíval se na fotografii své Jenny. Na její veselý a bezstarostný úsměv. Jeho rty ještě zašeptaly „Promiň“.

Lidé vracející se z oběda a stoupající k horním patřům ucítili ve vzduchu závan těkavých rozpouštědel a pomysleli si, že někdo asi rozbil nějakou láhev. Více o tom nestačili přemýšlet, protože jejich úvahy přetřel silný výbuch a z horního patra vyšlehly plameny. Lidé nejdříve strnuli v překvapení, avšak rychle se vzpamatovali. Vzduchotechnikou se požár rychle rozšířil po celém podlaží. Chodba se zaplnila dýmem, křikem prchajících lidí a kvílením požárního hlásiče.

Policejní tým dorazil do Nightingdale asi půl hodiny poté, co přivolání hasiči zdolali požár. Horní patro bylo totálně zničené. Trosky přístrojů a aparátů ale dávaly možnost učinit si obraz o vybavení a cíli laboratoře. Biologický odborník žasl. O takovém vybavení si i na univerzitě mohou nechat jen zdát. Nejmodernější sekvencery řízené počítači, hmotové, IR a UV spektroskopy, elektroforéza, chromatografy, programovatelné kultivační komory, ultracentrifugy, izolovaná pracoviště pro práce s největším biohazardem. V jedné z kanceláří našli ohořelé tělo muže. Právě tuto místnost označili hasiči za ohnisko požáru. „Patrně prof. Swoboda“, poznamenal Verra, „že by se v něm hnulo svědomí“? „Trochu pozdě“, dodal smutně Grassi, „tohle měl, udělal hned na začátku“. „Co bude teď s jeho dcerou? Je v tom chudinka nevinně“, opáčil Verra. „Americká CIA po ní horečně pátrá, třeba ji najdou včas“. „No, jestli budou tak úspěšní jako s Bin Ládinem, tak jí to nezávidím. Není to pro ně žádná prioritní osoba. Myslím, že se to budou snažit spíš ututlat. Ona klíčová účast amerického profesora na největší genocidě není zrovna to, čím by se rádi chlubili“, zapochyboval Verra. „Jedna věc je jistá“, změnil téma hovoru Grassi, „tady už nikdo nikdy žádný virus nevyrobí, oheň vše důkladně zničil i desinfikoval“. Verra si tiše hvízdal „Nemyslíte, že tu museli mít také nějakou ochranu proti viru, aby sami neonemocněli. Co když současně vyvinuli i vakcínu nebo lék“? Tak to nám už teď nepomůže, protože požár zničil dokonale virus i případný lék“, řekl smutně Grassi. „Dáme sice na expertizu ohořelé harddisky z počítačů, ale pochybuju, že získáme něco uceleného. Nanejvýš dílčí fragmenty“. Samozřejmě se také sháněli po dr. Ponticelim, ale bylo jim řečeno, že ještě v průběhu požáru odjel. To bylo vrcholně podezřelé. „Tak kolečka nám začínají do sebe zapadat. Ponticeli, Smithová, Swoboda“, uvažoval nahlas

Grassi. „Myslíte, že byl Ponticeli šéfem nebo nám hlava spiknutí stále uniká?“, zauvažoval Verra. „To nevím, ale až ho dostaneme, tak jistě postoupíme dál“.

Vycházející slunce a křik ptáků ho probudil. A také pocit hladu. Petr se přistihl, že na jídlo myslí stále častěji. Také připoutání k posteli bylo značně nepohodlné a celé tělo měl už zdřevěnělé. Někde kolem osmé přišla Lada a na stolek mimo jeho dosah postavila vonící čtvrtku kuřete. Ta neodolatelná vůně zaplavila celý pokoj a Petrův zjitřený čich ji vnímal jako něco neodolatelného. „Tak spust', ať ti to kuře nevystydne“, provokovala Lada, „kdo tě sem poslal a jak jsi se o nás dozvěděl“. Petr se snažil zavřít aspoň oči, ale čichové vjemy potlačit nedokázal. Mlčel. Lada ještě několikrát otázku zopakovala a pak se slovy „Hlupáku“ sama pustila do voňavé pečinky. Dopoledne dorazil do vily Ponticeli a informoval Holzferna o požáru v Nightingdale. To zhoršilo situaci a dohodli se, že je třeba běh věcí urychlit. A to se týká i zametání stop. V poledne přišla opět Lada za Petrem a přinesla s sebou kožený kufřík. Netvářila se tak přátelsky jako dříve a s kyselým úsměvem mu sdělila, že hra skončila. Pak vytáhla injekční stříkačku a naplnila ji z ampule. „Tak naposledy, budeš mluvit“? Když Petr nereagoval, zabodla mu injekci do žíly na lokti a pomalu ji vyprazdňovala. Petr zprvu cítil velké horko, které se mu rozlévalo do celého těla. Současně se cítil malátný a slabý. Zhruba do dvou minut se začalo celé jeho tělo zmítat křečovitými stahy, které se do něho zakusovaly jak divé zvíře. Trhal s sebou a neubráníl se výkřikům bolesti. Jeho mysl byla však jasná a slyšel Ladin naléhavý hlas „Bolí, vid' a bude bolet několik hodin. Záleží jen na tobě, kdy to zastavím“. Snažil se odhmotnit a myslet na něco ze své minulosti, ale tělo odmítalo vnímat cokoli jiného, než prudké ataky bolesti, které ho sužovaly. „Nebud' blázen, po tomhle mluví každý. Vymyslelo to KGB a ti se v tom nějak vyznali. Za chvíli můžeš mít pokoj“. Jejich hlas nahlodával jeho odhodlání. Celá jeho mysl netoužila po ničem, než aby ta bolest už přestala. Jeho tělo ho zradilo. Slyšel se, jak říká „Ano všechno povím, jen ať už to přestane“. Lada se usmála a řekla lakonicky „Tak začni“. A Petr začal krátkými větami vyprávět jak u Verbena Genetics zkoumal virus H5N1 a co zjistil v jeho intronech. Lada mu píchla další injekci a po několika minutách se jeho tělo opět zklidnilo. Těžce oddychoval a vysílen jí dopověděl svůj příběh, ale vynechal Mary. Žena se na něj podívala a s výčitkou řekla „Tohle všechno sis mohl odpustit, kdybys mi to řekl rovnou“, řekla a postoupila ke kufříku. Petr se podíval směrem do jejího kufříku. Byly tam injekce, ale také pistole. Žena však sáhla po injekci. Jejich oči se setkaly a byla v nich otázka a poznání. „Neboj, tahle je se sedativem. Nebudeš ani nic cítit. Jsi přece natolik inteligentní, abys věděl, že tě nemohu nechat jít. Osobně proti tobě nic nemám, dokonce se mi líbíš. Měl jsi zůstat u molekulární biologie“. Další injekci naplnila ze dvou ampulí a Petr si uvědomil jak je absurdní, že ze smrtící injekce pečlivě odstříkla vzduch. „Stejně vás dostanou a potrestají“, řekl směrem k ženě. Usmála se „Možná, ale to ty už tady nebudeš“. Udělala dva kroky směrem k jeho posteli, když se za dveřmi ozval hluk a kroky. Lada se zastavila s napřaženou injekcí. Dveře se rozlétly a stál v nich poručík Verra. Žena skočila ke kufříku odhodila injekci a popadla pistoli. Stačila ji však zvednout pouze do výše pasu, když třeskla rána. Na její hrudi se objevila rudá skvrna a její oči získaly překvapený, takřka nevěřící výraz. Skvrna na bílé halence se zvětšovala, když žena pomalu klesla k zemi. Petrův zrak se stočil z Lady ke dveřím. Tam stál Verra s pistolí v ruce. Za ním vstupoval Grassi. Podíval se na Petra a kufřík a řekl „Tak tomu se říká za minutu dvanáct“. Když ho uvolnili teprve zvolna se vzpamatovával z prožitého šoku. Dlouho seděl na posteli a kdyby ho nepodpírali, nebyl by schopen samostatné chůze. Zdřevěnělé tělo bolelo jako čert. V obývacím pokoji uviděl Ponticeliho a toho druhého muže, který ho vyslyšel. Oba měli pouta na ruku. „Dovol, abych ti představil dr. Holzferna, hlavu projektu Misanthrop“, zažertoval Verra. „Už jsem měl to potěšení“, opáčil Petr. „Děkuji vám, že jste to zvládli. Už

jsem ani nedoufal. Ale jak jste mě tu proboha našli?“, zeptal se Petr. „Když jsi byl nedostupný na mobilu, nechal jsem si zjistit u operátora tvou poslední pozici a tahle vila je dost osamocená. Naštěstí únosce napadlo vypnout tvůj mobil až tady. A když jsme vysledovali i Ponticeliho na stejné místo, nebylo už co řešit“. Grassiho muži dokončovali prohlídku vily. Našli zde spousty dokumentů o činnosti sdružení Gaiapeace a také projektu Misanthrop. Na vytěžení ještě čekal počítač a notebook. Verra pro jistotu odvezl Petra do místní nemocnice, kde ho prohlédli, dali mu výživovou a relaxační kapačku a po dvou hodinách ho propustili. Těch událostí posledních dní na něho bylo až příliš. Osprchoval se a usnul sotva zalezl do postele.

Příští ráno už byl zase fit. Na terase se pokochal bezmračnou oblohou a ještě svěžím vzduchem, který po noci slunce ještě nestačilo rozpálit a naplnit vonnými ingrediencemi. Byla středa a to mnoho turistů na Sicílii nepřilétá. Proto nebyl problém přebukovat svou letenku na dnešek. Začal si balit své věci. Naštěstí toho nebylo moc a tak mu to zabralo jen dvacet minut. Rozhlédl se po pokoji, který byl po několik týdnů jeho příbytkem. Byl zařízen jednoduše a účelně. Ještě prohlédl koupelnu a skříně, zda zde něco nezapomíná. Už skoro odcházel, když si vzpomněl na ledničku. Kromě nedopité coly tam měl v igelitu Petriho misku a flash paměť, které dostala Angela od Swobody. Ve víru událostí na ně úplně zapomněl. Paměti teploty kolem nuly neuškodí a kultura v misce vypadala také ještě živá. Obojí zabalil do svého příručního zavazadla. Pak vyšel z pokoje a u kypré recepční uhradil účet kreditní kartou. Spropitné a jeho „Arivederci“ v ní vyvolalo nadšení, mávání a řadu dalších typicky italských zvuků a gest. Nasedl do svého auta a pomalu zamířil k letišti. Nemusí spěchat, protože do odletu ještě zbývají více jak dvě a půl hodinky. Vrátil auto v půjčovně a když se zabukoval a zbavil hlavního zavazadla někdo mu poklepal na rameno. Petr s sebou trhl a otočil se. Byl to Verra se svými tmavými směřujícíma se očima. „Tak zpátky k domovu? No není divu, málem jsme vás tu umořili. Doufám, ale že jste na Sicílii nezanevřel“? Petr rád viděl svého zachránce a vesele odvětil „Kdepak, je tu krásně. Někdy sem určitě přijedu na klidnou dovolenou. A také položit květiny na hrob Angely Merkuciové“, dodal už o stupeň vážněji. Oba muži si stiskli pravice. Nalodění a let do Říma proběhl v poklidu a v podvečer zelenobílé jumbo společnosti Alitalia zamířilo severozápadním směrem na své pravidelné lince do Los Angeles. Letušky začaly servírovat večeri. Petr dal přednost kuřeti se zeleninou a zapil ho jedním Buddweiserem. Pak se začal dívat na nějaký film s Julií Robertsovou, ale ani její vnady neudržely dlouho jeho pozornost a on usnul.

Když druhý den přistál Petrův Boeing na L.A. International Airport netušil, že právě po něm dosedalo na jednu z ranvejí i jumbo z Dubaje. Zřízení vyložili zavazadla a ta pochvíli krkolomné cesty v útrokách obřího letiště skončila na sousedních karuselech. Když si Petr odebíral svůj kufřík netušil, že ta blondáta dívka o kus vedle, které federální agent s úsměvem podává její zavazadlo je Jenny Swobodová. Když vycházeli do příletové haly nedělilo je víc jak třicet metrů. Zatímco Jenny si padla do náruče se svojí matkou Petra nikdo nečekal. Chtěl už zamířit ke stanovišti taxíků, když ho někdo vzal za ruku a měkký známý hlas ho pohladil „Tak co ty tuláku, že sis na mě za celou dobu ani nevzpomněl“? Byla to Mary v černé sukni nad kolena s vínovou halenkou. Odpověděl jí otázkou „Hádej?“ a pak ji objal a dlouze políbil.

Doslov

Když se Petr s přispěním hojivé náruče Mary trochu zotavil a vypověděl své zážitky dal se horečně do zkoumání Petriho misky s kulturou od profesora Swobody. Zpočátku byl zklamaný a frustrovaný protože na agaru nebylo nic jiného, než banální kmen bakterie *Escherichia coli*. Dokonce ani žádný z jejich patologických řetězců jako na příklad O157:H7. Jak ale znal profesora Swobodu nedával by přece Angele tuto misku pro nic za nic. Jistě jí k tomu něco řekl, ale co, to už ani jeden z nich nemohl odhalit. Pustil se tedy do zkoumání a porovnávání genomu této bakterie a rozpěstování její kultury. Současně Mary pracovala na zakódovaných souborech ze Swobodovy flash paměti. Asi po týdnů zjistil, že kultura produkuje nějakou látku, která byla složitým peptidem. A podle genomu byla produkce této látky indukována uměle. Nebyla tedy baktérii vlastní. Co to je za látku? Jistě musí nějak souviset s virem H5N1. Druhý den za ním Mary přiběhla se svým vítězoslavným úsměvem „Mám to, je to bomba, budeš mesiášem“. „Počkej, zklidni hormon“, mírnil jí Petr, „o co jde“? „Ta kultura, cos jí přivezl, produkuje ochrannou vakcínu proti viru H5N1. A to tak, že není ovlivněna jeho případnými mutacemi. Swoboda do viru zabudoval zadní vrátka, která mu takovou vakcínu umožňují“, vyhrkla Mary. „Všechno tady popisuje i optimální podmínky pro produkci vakcíny“. „Myslel jsem si to“, dodal Petr. Následující dny věnovali oba prověřování Swobodových informací a testování vakcíny z kultury. Pak Verbena Genetics svolala tiskovou konferenci do hotelu Hilton Checkers na Grand avenue. Petr s Mary byli samozřejmě mezi klíčovými osobami. Když president společnosti oznámil užaslým novinářům, že bezmocnost proti virulenci viru ptačí chřipky H5N1 již patří minulosti vypukl dlouhotrvající potlesk. Bylo jasné, že budou dominovat večerním zprávám. Pak předal slovo Petrovi, který vylíčil stručně původ viru a svoji sicilskou anabázi a hlavně informace o ochranné vakcíně. Bylo jasné, že za tak tíživé a alarmující situace si Verbena Genetics neponechá tajemství vakcíny pro sebe, ale co nejdříve připraví nejen její masovou výrobu, ale poskytne nezbytné technologické podklady i dalším subjektům po světě tak aby rozvíjející se pandemie mohla být zlikvidována. Již během prvního měsíce bylo vyrobeno přes milion dávek, expedovaných přímo v jednorázových injekčních stříkačkách. A to byl jen začátek. Během dvou měsíců se výskyt ptačí chřipky zlomil a začal rapidně ustupovat. Koncem roku mohla Světová zdravotnická organizace oznámit, že výskyt ptačí chřipky ve světě klesl pod úroveň epidemie a je na rychlém útlumu. V Evropě a Americe byla zlikvidována zcela, ale i v Asii a Africe byla na ústupu. Petrovi bylo nabídnuto místo ředitele divize výroby vakcíny, ale odmítl ho. Pomohl jen rozjet její výrobu, chtěl zůstat dál u výzkumu. Dnes po obědě mu volala sekretářka generálního ředitele s tím, že ředitel by ho rád ve dvě hodiny viděl. „To jsem zvědav, co mi starý chce“, řekl s úsměvem Mary, když si uvazoval kravatu. „Jistě ti dá nějakou tučnou prémii. Víš kolik společnost vydělala na vakcíně. Cena akcií se zdvojnásobila během čtvrt roku“. Petr se zasmál „Na rozdělení peněz tam jsou určitě jiní“. Když Petr vstoupil polstrovanými dveřmi na sekretariát nejvyššího šéfa usmála se na něj asi třicetiletá blondýna v slušivém tmavomodrém kostýmku. „Pojďte dál, pan ředitel už vás očekává“. Její elegance nebyla rozhodně laciná a odpovídala jejímu platu. Jistě nakupuje na Rodeo Drive v Beverly pomyslel si. Objednal si kávu a džus a vstoupil do velké pracovny hlavního šéfa. Kancelář byla prosklená a poskytovala příjemný výhled na downtown a směrem k Santa Monice. Nebylo zde moc nábytku a místnosti vévodila kožená křesla a pohovka. Před pracovním stolem byl dlouhý stůl a asi dvanáct židlí a spousta zeleně. Za stolem seděl asi pětadvacetiletý muž s prokvétajícími skráněmi a nápadně modrýma očima. Kdyby nebyl CEO společnosti mohl být stejně dobře filmovým hercem nebo režisérem. Usmál se na Petra, pokynul mu do hlubokého křesla a přisedl si naproti němu.

Sekretářka jim přinesla občerstvení. Muž začal „Chtěl bych vám Petře poděkovat za váš přínos k tomu, že naše společnost je teď na výsluní. Začalo to vlastně vaším postřehem při zkoumání viru. Tolik lidí na něm ve světě bádalo, ale nikomu to nedošlo. K vašemu soukromému detektivnímu pátrání a italské anabázi mám sice výhrady, ale ty už jsou promlčeny“. Zatímco se lehce usmál aby pokračoval Peter přemýšlel kam asi míří. „Myslím, že nemusím moc zdůrazňovat, jak jsme rádi, že pracujete pro nás. Chtěli jsme vás odměnit ředitelským místem ve výrobě vakcíny. Ale máte pravdu, tam by vás bylo škoda. Mám pro vás jiný návrh. V Santa Monice otvíráme novou výzkumnou divizi pro oblast genetických manipulací. Byl bych moc rád, kdybich vás tam mohl od příštího měsíce uvést jako nového ředitele. Můžete si samozřejmě vybrat i klíčové spolupracovníky“. Petr překvapeně zamžikal, no to byla novina. Ředitel se usmál nad Petrovými rozpaky a pak se přímo zeptal. „Tak co plácnete si, můžu vám pográtulovat“? Petr se stačil vzpamatovat a s úsměvem odpověděl. „Děkuji, rád přijmu, taková nabídka se neodmítá“. Mužova tvář opět přešla do manažerské rutiny. Jeho čas byl neúprosně naplánován. „Mzdové záležitosti a ostatní benefity s vámi dohodne personální ředitelka. Už jsem jí dal dispozice“. Vstal a napřáhl k Petrovi pravici. „Věřím, že do roka budete mít další trhák“. „Pokusím se“, opáčil Petr a opustil pracovnu. Mary ho uvítala zvědavým tázavým pohledem. „Tak povídej. Nevyhodil tě, že ne“? Petr se usmál „No svým způsobem by se to dalo také tak interpretovat. Ale neboj je to dobrý, dokonce bezvadný“. Pak záhadně dodal „Počkej, ty vlastně bydlíš skoro v Santa Monice, že?“. „Proč“, podivila se Mary, „jak to souvisí?“. „No, že to budeš mít od příštího měsíce do práce kousek“. Objal ji kolem ramen a políbil na čelo.